HỎA TINH ÁC HIỂM

TRĂM HOA

VÂN ANH

VÂN ÁNH

Hỏa tinh ác hiểm

(TRUYỆN DÀI)

Tủ Sách TRĂM HOA

1

— GIẾT CHÚNG TÔI ! THẾ MÀ TÔI tưởng đó là cái máy ảnh, tôi định cười cho tươi để được có ảnh đẹp đấy chứ.

Anh lại đổi giọng:

— Ông giáo sư ạ, đừng dữ dằn như thế. Ông không nên ngại gì đối với chúng tôi cả. Thí dụ như ông Thống Đốc kinh đô Biệt Trữ La ấy, tôi cũng không để tâm thù hận gì cả dù ông ấy cầm tù chúng tôi chỉ vì tôi đã bắt ông ta nhốt vào cái tủ như nhốt gà thôi.

Lời nói của Tin Tin như làm cho giáo sư Bơ-Ru yên tâm và ông không có vẻ đe dọa nữa. Ông lại gần và đưa bàn tay khẳng khiu ra sờ vào mấy ngón tay của hai người đưa ra. Có lẽ ông không dám bắt tay như ta thường làm vì sợ

bị nghiền nát trong bàn tay của hai người địa cầu đối với ông quá to.

Bây giờ hai người bạn của chúng ta hỏi liền miệng. Ông Sa Minh hỏi :

— Có cái gì trong cái hộp nhỏ của ông đấy.

— Một máy phát tia sáng hai màu.

— Tia sáng hai màu là gì ?

— Đó là một phát minh của tôi. Tia sáng nầy tiêu diệt như một luồng sét tất cả những vật nó chạm vào.

Tin Tin lùi lại la lên :

— Ô ! đừng đùa nhé.

Giáo sư Bơ Ru bảo :

— Các ông đừng sợ. Vì các ông không ưa viên Thống Đốc Biệt-Trử-La thì các ông hợp với tôi, chúng ta dễ thông cảm nhau hơn.

Ông Sa Minh reo lên :

— Ô ! chúng tôi chỉ mong thế.

Sự e dè không còn có nữa, đã đến lúc được nghe lời giải thích mà hai bạn chúng ta đang mong mỏi.

Ông Bơ Ru, vô cùng hoạt bác, không chờ hỏi đã nói chuyện về ông cho hai bạn nghe.

Sau khi ông đã nổi danh sáng chói trong lãnh vực khoa học thì ông đã bị bỏ rơi, bị tìm cách loại trừ.

Tin Tin xen vào :

— Cũng như chúng tôi, sau khi hỏi đủ điều về địa cầu, họ tước đoạt phi thuyền của chúng tôi rồi bắt cầm tù.

— Nhưng tôi thì không để họ làm hại tôi được, tôi ẩn mặt. Và không ai biết tôi trốn vào chỗ nầy, trong phần dưới hầm sâu của cái đài T. S. F nầy. Tôi đã làm việc và không có sự bí mật nào mà tôi không biết.

Rồi ông cho biết ông đã tìm tòi rất lâu cách để trả thù đồng loại ông. Và ông đã tìm ra...

Ông đưa tay chỉ cho Sa Minh và Tin Tin xem cảnh tượng đang tiếp diễn dưới mắt họ, trên mặt đất cách chỗ họ đứng độ ba trăm thước.

Bây giờ hàng mấy ngàn người máy, như một đạo binh, tiến về một hướng chúng đi chậm nhưng vững vàng. Còn ba người máy có bổn phận canh gát tù nhân và phục dịch trong

ngôi nhà tròn để nhốt bốn người địa cầu, đã phá vỡ được cánh cửa ở trong tường có mắc điện, chúng ra ngoài hiệp cùng đoàn người máy ở lại canh giữ và phục dịch cho bốn người bạn chúng ta. Nhưng điều nầy không làm cho ông Sa Minh và Tin Tin chú ý, họ đang muốn tìm hiểu sự bí mật mà ông Bơ-Ru muốn nói khi ông bảo đó là cuộc nổi loạn của người máy. Ông Sa Minh liền hỏi ngay. Ông Bơ-Ru :

— Trước hết các ông có biết một người máy là gì không ?

Tin Tin muốn nói nhưng anh giữ ý, làm thinh. Thấy hai người không đáp, Giáo sư Bơ Ru nói tiếp :

— Việc chế tạo ra người máy trên Hỏa Tinh chỉ mới đây thôi. Nó gợi ý cho chúng tôi lúc chúng tôi thấy là trí óc chúng tôi càng phát triển mạnh thì sức mạnh của thân thể càng giảm đi. Phải tính trước, rồi đây sẽ đến cái ngày chúng tôi không còn đủ sức mạnh để làm việc bằng tay chân nữa. Ngay lúc ấy, các nhà bác học, kỹ sư, các nhà tìm tòi khác hiệp nhau lại làm việc. Họ đồng ý trong sự hiểu biết về thân thể con người chỉ như là một xưởng máy khá tinh vi, thế thôi.

Bộ óc à ? Đó là văn phòng của giám đốc nhà máy, nơi xuất phát các lệnh truyền.

Bộ thần kinh ? Đó là những nhân công và điện thoại của nhà máy, chúng truyền các lệnh trong các công việc khác nhau.

Quả tim ? Đó là cái máy của xưởng, luôn luôn hoạt động mà các tâm thất, xuất và hồi huyết quản là những bít tông.

Tôi vắn tắt thế, các ông cũng đã hiểu. Bây giờ chỉ còn việc là ta làm ra các bộ phận ấy, tạo một cái xưởng máy giống như cái mà tôi vừa tả sơ đó. Người ta đã thành công. Và người máy đầu tiên được hoàn thành. Kế tiếp là những tu bồ, sửa chữa, cải thiện mãi, cho đến ngày nay chúng tôi có những người máy mà các ông đã thấy đó.

Tôi cũng nói rõ là trong đầu của người máy có một bộ máy để bắt làn sóng âm thanh, biến thành sức mạnh máy móc ngay khi ông bảo nó « Đi ! » Làn sóng sức mạnh kia truyền ngay xuống các bộ phận bánh xe rất chính xác khiến nó không thể nào không đi được.

Ông Sa Minh và Tin Tin tỏ ra thích thú vô cùng, họ đã hiểu được điều mà Tin Tin tìm suốt

đêm lúc tháo gở mà vẫn không hiểu.

Giáo sư Bơ Ru kết luận :

— Tóm lại, người máy hơi giống như cái máy T. S. F chỉ khác là không cho tín hiệu thu được phát thành tiếng mà là làm thành cử động. Làn sóng nó thu được có một tầm xa nhất định.

Tôi, tôi đã phát minh được một làn sóng xa tầm hơn nhiều và có một sức mạnh thắng tất cả các làn điện khác, và lan rộng khắp nơi, soi thẳng vào các người máy hiện có trên Hỏa Tinh nầy.

Tôi đã tìm tòi, đã làm việc và đã thành công.

Hôm đúng vào giờ mà tôi quyết định, nhờ cái máy nầy mà chúng ta đang chứng kiến cảnh các người máy trên Hỏa Tinh dưới lịnh truyền của tôi, chống lại chủ của chúng, đem lại sự kinh hoàng khắp các thành phố.

Ông Bơ Ru lại im lặng.

Màn bí mật đã được vén lên.

Nhưng sự thật trước mắt ông Sa Minh và Tin Tin thật bi đát. Cả hai đã hiểu sự trả thù ghê gớm của giáo sư Bơ.Ru, con người tối nguy hiểm. Ông Sa Minh lại tò mò hỏi :

— Thưa ông bạn, tại sao tôi thấy trong những

nhà máy kia tuôn ra quá nhiều người máy như thế ?

— Đó là một trong các xưởng chế tạo người máy hằng loạt. Ở đó lại có kho chứa một số người máy đông vô kể, đã hoàn thành, sẵn sàng được xử dụng. Vì thế, chúng chỉ chờ lịnh. Lịnh đó chính tôi đã truyền ra nhờ làn sóng, làn sóng quí báu nầy. Ha ! ha ! ha !

Ông giáo sư cười lên dòn dã.

Đây là lần thứ nhất mà người địa cầu thấy một người hỏa tinh bộc lộ tình cảm, bộc lộ sự vui mừng thỏa thích.

Ông Bơ Ru im tiếng cười, ông bảo :

— Nhưng tôi phải từ giả các ông. Tôi còn nhiều lệnh phải truyền cho các đạo binh của tôi. Chúng vẫn vâng lời tôi... dù ở rất xa đây.

Nói xong, ông vội vả chạy xuống thang lầu dẫn đến dưới hầm của nhà « ăn teng ». Có lẽ đó là nơi ông đặt máy móc chỉ huy.

Tin Tin và Sa Minh rất muốn theo giáo sư Bơ Ru xuống hầm. Họ không theo vì họ đang nghĩ đến hậu quả tai hại kinh hồn của cuộc người máy nổi loạn nầy.

Họ trao đổi ý kiến. Tin Tin nói :

— Chu choa ! ghê gớm quá !

— Dĩ nhiên, mấy người máy mù quáng kia có một sức mạnh phi thường, sẽ tiêu diệt tất cả...

— Bọn người Hỏa Tinh có lẽ biết chống lại. Họ có nhiều lằn sóng mạnh lắm...

— Chống với đồng loại của họ thì được. Nhưng với người máy thì khó thắng nổi.

— Thế thì, nếu chúng tìm thấy chiếc Bô Lít của ta thì chúng đạp phá tan tành hết ?

— Hởi ôi ! thế là chúng ta không bao giờ trở về địa cầu được ;

— Có điều đáng được an ủi là luôn cả 12 cái phi thuyền chúng chế tạo để tấn công địa cầu cũng sẽ bị hủy diệt.

— Trời !

— Ông Sa Minh, sao lại ông kêu trời !

— Tôi nghĩ đến Tân Mỹ và Ri Nốp...

— Sao ?

— Bốn người máy phục dịch chúng ta, ba đã ra đi, một còn ở lại bên cạnh các bạn ta....

— Đề đập chết họ !

Vừa nói đến câu ấy, cả hai phóng mình vụt chạy xuống thang lầu, quyết liều mình cứu nguy người đồng đội.

Tin Tin chạy trước, chạy muốn hụt hơi, bỏ xa ông Sa Minh.

Cậu chạy tuông vào ngôi nhà tròn, thẳng đến phòng giữa. Khi cậu mở cửa, cậu yên lỏng ngay.

Tân Mỹ và Ri Nốp đã thức dậy, đang ngồi ở đấy bình an vô sự. Còn người máy thì đứng yên một chồ, có vẻ vô hại.

Tin Tin nhận ra đó là người máy mà đêm qua cậu đã tháo ra và ráp lại thiếu một bộ phận nhỏ mà cậu đang cất trong túi.

Cậu bé thở hồn hền :

— Ôi chao ! tôi tưởng đâu hai ông đã nhừ nát như tương rồi !

Hai ông Ăng Lê và Đức Quốc nghe nói thì sửng sốt cả người. Trong phòng nầy, không có cửa sồ nên hai người không hay biết gì bên ngoài cả, không thấy cũng không nghe. Họ hoàn toàn không biết việc gì xảy ra hôm nay.

Ngay lúc ấy ông Sa Minh vào đến, liền nói

cho họ hay cả mọi việc, sự nguy hiểm cùng tột của những người máy khổng lồ kia. Tin Tin bình tĩnh bảo :

— Không đâu, ông Sa Minh, người máy không quá ghê gớm như ông nói đâu. Hãy xem chú nầy : chú hiền nhất như cừu non.

Ngay lúc ấy người máy bị Tin Tin « giải phẫu » hôm qua, đến trước bốn người, khom mình xuống như có ý chờ lệnh.

Càng hay hơn nữa là ông Sa Minh đang muốn tìm cái ghế để ngồi sau lúc chạy mệt, người máy đi vào phòng kế bên rồi trở lại mang theo một cái ghế. Các bạn ta đã ngạc nhiên quá rồi thành ra thói quen không kinh ngạc nữa.

Tin Tin đắc chí bảo :

— Tôi đã bảo mà !

Tin Tin lúc nào cũng tự tin, cậu bảo :

— Bây giờ cửa nhà tù nầy đã bị các bạn của « chú » nầy phá ra rồi. Chúng ta không nên định « mọc rễ » ở đây. Phải xem cái gì xảy ra ở ngoài. Đi đến thành phố khoa học xem có tìm lại được chiếc Bô Lít của chúng ta. Và để bắt đầu...

Cậu đến gần người máy đang đứng như chờ lệnh :

— Chú mầy tên gì ? A ! ta quên, người làm ra chú mầy không làm cho chú mầy biết nói. Đó là một ý thật hay. Có một người tớ lắm lời thì nhức đầu lắm ! Nhưng không sao, chú mầy không tên thì để ta đặt cho. Ta cho chú mầy cái tên : A Đôn

Ri Nốp phản đối vì đó là họ của ông ta.

— Ô ! Không, anh hãy chọn tên khác.

— Ông im đi, nếu không tôi ghi vào sổ ngay và chúng ta tính sổ liền bây giờ.

Lời đe dọa của Tin Tin có hiệu quả với Ri Nốp ngay vì ông ta trông cậy vào tài nhanh nhẹn, óc sáng kiến của Tin Tin nên ông làm thinh bằng lòng cho Tin Tin đặt cho người máy cái tên A Đôn. Cậu liền bảo :

— Chúng tôi cần A Đôn tìm cho một chiếc xe. Một chiếc xe ! chú hiểu chứ ! chú nghiêng đầu, có nghĩa là hiểu, phải không ! Được rồi, chú đem đến đây cho chúng tôi một chiếc xe . . . hoặc bốn cái máy có gắn cánh . . . hay một cái xe bay bồ g như phi cơ . . . hiểu không, phi cơ là cái máy có cánh, bay như chim, chở được nhiều người.

Tin Tin vừa dứt lời thì người máy đưa cánh tay ra, để bàn tay bằng sắt của nó cạnh tay của Tin Tin như mời cậu theo nó. Cậu reo lên :

— Đi mau, tất cả đều đi.

Ông Sa Minh :

— Đi đâu ?

— Đến đó rồi tôi sẽ nói cho biết vì hiện giờ... chính tôi cũng không biết A Đôn dẫn chúng ta đi đâu. Nhưng hãy xem kìa, nó đã ra cửa. Theo nó đi ! nhất là đừng nói gì nó nữa nhé vì tôi đã chú ý, đôi khi nó làm trái lại ý của tôi.

Lúc vừa qua khỏi bức tường bọc quanh cái « nhà tù » của bốn người đều quay lại nhìn lần chót bốn cái tháp vĩ đại chứa mấy cái máy T. S. F kia mà hiện giờ đã có một chủ nhân ghê gớm.

May cho họ là giáo sư Bơ-Ru vẫn ở dưới hầm nhà « ăn teng » bận việc của ông. Ông không thấy họ đi và cũng không có ý định soi tia sáng hai màu tai hại kia vào họ.

Đoàn người đi tiếp theo A Đôn nó tiến đều đặn, như đến một nơi mà nó đã biết rõ.

Nhờ sức hút ở Hỏa Tinh nhẹ nên bốn người địa cầu đi không nhọc lắm. Họ đi suốt hai tiếng

đồng hồ trên một con đường thẳng giữa một cảnh trơ trọi, không cây cỏ mà họ từng thấy khắp nơi đã đi qua.

Ông Sa Minh hơi hối tiếc đã rời xa vùng được đặt tên là biển Kết Lê vì ông mong đến đó để tìm xem còn loài thú vật không, ông không quên con chuồn chuồn mà ông đã bắt được.

Sau rốt, ở chân trời, hiện rõ một thành phố. Người ta thấy nhà cửa như những chiếc hộp vuông chồng chất lên nhau.

Càng đến gần thành phố, họ thấy trên trời đông đặc những người hỏa tinh mang cánh bay không ngừng, rõ như là một đàn ong vỡ tổ.

Gần đến ngõ vào thành phố, họ đã hiểu tại sao dân chúng mang cánh bay lên như thế : đạo binh người máy nổi loạn đã qua đó. Chẳng bao lâu một cảnh tượng đáng tiếc bày ra trước mắt họ.

Có một số dân bị giết hại vì người máy, họ đã được báo động kịp thời nên dùng xe bay bồng lên không tránh nạn, nhưng sự thiệt hại về vật chất thì rất quan trọng.

Cửa vào thành phố đã bị phá bể tan. Vào trong, phần nhiều các nhà cửa đều mang dấu

vết tàn phá. Nhiều vật dụng, đủ thứ vật nát vụn ngổn ngang khắp đường phố. Nhiều nhà sập đổ nát, kia thò ra một thây người hỏa tinh cứng ngắt. Đây đó, có vài nhà bắn ra nhiều tia sáng, đó là những dây điện cao tầng bị đứt.

May thay, chất dễ cháy, dẫn hỏa không có trong vùng nầy của hỏa tinh, nếu không thì thành phố đã biến thành biển lửa.

Bốn người không khỏi bồi hồi xúc động thương hại cho người hỏa tinh đang bị sự phát minh của họ hại lại họ. Họ cũng quên chính họ hại lại họ. Họ cũng đang bị nguy hiểm đe dọa.

Chẳng bao lâu họ đến một nơi dường như được tránh khỏi nạn người máy. Nhà ở đây to rộng hơn các nhà ở khắp nơi khác. Đó là các dinh thự công cộng vì nhờ có bản ghi : Dinh khoa học... Thư Viện... Bảo Tàng viện...

Chính Bảo Tàng Viện là nơi mà A Đôn tiến vào

Sự hiện diện của bốn người địa cầu giữa cái thành phố đang bị tàn phá không thoát khỏi sự chú ý của dân hỏa tinh đang bay trên không. Họ bay lại phía trên cao để trông xuống.

Nhưng mặc dù tò mò, không ai dám đáp

xuống đất. Họ sợ đám người máy tràn vào thì chạy không kịp. Họ cũng không hiểu bốn người địa cầu kia định làm gì khi lại đi bình yên với một người máy, mà bây giờ là kẻ thù của họ.

Nhưng A Đôn đã lên hết các bậc thềm, lấy vai hất mạnh một cái là cửa bậc tung ra, nó đi vào, bốn người vào theo.

Họ thấy ngay một phòng rộng mênh mông, trần nhà pha lê sáng ngời, phòng chứa vô số đồ đạc, đủ loại, đủ cở, làm bốn người hoa cả mắt, không biết phải xem cái nào. Đúng là một bảo tàng viện !

Ngay lúc nầy, lúc hoàn cảnh hết sức gay go, có một người lại quên mất, chỉ biết sung sướng đứng trong phòng mà nhìn, người đó là ông Sa Minh !

Nhưng Tin Tin không cho ông đứng nhìn lâu, cậu bảo :

— Hãy theo A Đôn ngay.

Lúc ấy người vẫn theo một ý định duy nhất tiến đến cuối gian phòng.

Nơi đây bốn người không sao kèm được tiếng kinh ngạc.

Thật vậy, cái mà họ thấy là những cái máy, đúng hơn là nhiều loại phi cơ, mà dân Hỏa Tinh đã bắt chước hay tìm cách bắt chước cách bay của loài chim, loài mà từ lâu đã tuyệt chủng trên hành tinh nầy. Đó là loại xe có hình dáng không ngờ được.

Đến lượt Tin Tin tỏ ra thích thú, cậu lại vui mừng vì người máy đã thi hành đúng theo ý cậu :

— Thế mà giáo sư Bơ-Ru đã dối chúng ta là có làn sóng điện của ông chế ngự tất cả người máy trên mặt Hỏa Tinh nầy. Không sai khiến được A-Đôn chúng ta đâu !

Ông Sa Minh độ chừng :

— Có lẽ vì ý chí nhân loại của chúng ta mạnh hơn làn sóng điện của ông ta.

Tin Tin không đồng ý, cậu nhún vai rồi quay lại khen người máy :

— Chú là một người hiền lành, chứ ?

Tức thì người máy như muốn bảo là Tin Tin nói dối, nó tiến đến gần cậu, dơ cánh tay lên, định đập cậu bằng bàn tay sắt khổng lồ như búa tạ của nó.

Cậu bé nhảy vọt qua một bên tránh khỏi, cậu nổi giận :

— Nếu mầy thích hung dữ thì hãy hung dữ đi.

Như là có phép mầu, người máy không tỏ ra đe dọa nữa, nó nghiêng đầu và hơi khom xuống như một người tớ hiền lành đang đợi lệnh.

— Thật là « đầu lừa »!

Một lần nữa cậu thấy rõ người máy nầy có bộ óc kỳ lạ là làm ngược lại những câu sai bảo, ra lệnh.

Bây giờ bốn người lo tìm một chiếc xe để họ có thể di chuyển nhanh chóng. Lúc đầu họ bối rối trong việc lựa chọn. Bảo tàng viện đang vắng người canh gác, có lẽ họ cũng bay lên không để tránh nạn người máy rồi. Bốn người tự do mà chọn lựa. Một câu hỏi được đặt ra, các máy nầy đều hoạt động được không ? Tin Tin vừa tỏ ý ấy thì Ri Nốp đã chỉ nhiều tấm bảng ghi rõ gốc tích, ngày tạo ra cách xử dụng của mỗi chiếc máy. Có nhiều bảng treo ở mấy chiếc ghi rõ « không dùng được », nhiều chiếc lại ghi : « Dùng được ». Dân Hỏa Tinh thật là chu đáo, họ nghĩ đến tất cả !

Năm phút sau Tin Tin chọn một thứ xe có cái vỏ dài, chính giữa có mấy cái ghế. Hai bên vỏ ngoài có gắn mười hai cặp cánh ngắn.

Đàng trước phía dưới xe có gắn hai cái chân thật to giống như chân loài ngỗng, vịt. Chắc chắn

là chân nầy dùng để bọc không khí trong khi cánh kia dùng để nhấc bổng xe lên. Tức thì Tin Tin tìm được tên cho chiếc máy :

— Đây là Con Vịt.

Và cậu chăm chú say mê đọc trong một tập chỉ dẫn để trên nóc cái máy. Cậu thích quá, nhảy nhót lung tung. Các bạn hỏi thì cậu bảo : Chẳng những cậu biết lái Con Vịt mà cậu còn biết nó mới được chế tạo hồi cuối thế kỷ trước, biết luôn kỹ thuật chế tạo chánh yếu nữa, và một khi bay lên, Con Vịt sẽ trở nên vô hình nghĩa là không ai nhìn thấy được chất sơn đặc biệt vỏ phi cơ nầy chỉ sáng lên để cho người ta trông thấy được phi cơ một khi nó đậu trong bóng mát.

Trong lời chỉ dẫn còn ghi rõ là họ không dùng thứ Con Vịt nầy vì bầu trời Hỏa Tinh đầy dẫy người bay, họ không thấy được Con Vịt lướt nhanh trong không khí nên tai nạn thường xảy ra.

Biết rõ rồi, bây giờ đến lúc đem chiếc máy Con Vịt ra khỏi bảo tàng viện nầy mới khó, vì Con Vịt vừa to vừa nặng lắm.

Tin Tin quay lại phía người máy ra lệnh :

— Hãy giúp chúng tôi !

Người máy lùi lại một bước, khoanh tay lại.

Cậu bé tức mình la lên :

— Vậy thì đừng giúp tôi.

Tức thì người máy nhảy đến, bẻ hết cái vòng sắt bao quanh Con Vịt rồi đẩy Con Vịt đi. Bốn người hiệp sức giúp nó.

Chẳng bao lâu họ đẩy được Con Vịt ra đến sân, tức thì không nhìn thấy nó được nữa.

Họ sờ được cái vỏ cứng của Con Vịt nhưng không thấy được vì lớp sơn vỏ ngoài đem ra ánh sáng thì ứng nghiệm theo phương thức ngay.

Theo lệnh của Tin Tin, mọi người mò mẫm chui vào Con Vịt. Dĩ nhiên Tin Tin ngồi vào ghế lái. Cậu chắc chắn là lái được, nhưng tự hỏi nó chở nổi bốn người to lớn, người địa cầu nầy không.

Tin Tin thấy A - Đôn sắp sửa vào trong lòng Con Vịt thì cậu đẩy nó ra bảo :

— A ! Không ! Chú mầy nặng quá ! Ở lại đây.

Người máy như không nghe không hiểu, nó bước một chân vào : dưới sức nặng khổng lồ của nó, Con Vịt nghiến lên nghe răn rắc ghê rợn. Tin Tin la lên :

— Làm sao bay được với khối sắt « tồ bố » nầy.

Cậu bỗng như chợt nhớ lại :

— A, phải, A-Đôn, hãy bước lên và đi với chúng ta.

Hiệu nghiệm ngay : người máy lùi lại đi ra xa Con Vịt mấy bước.

Tin Tin liền cố nhớ lại những điều đã đọc trong tập chỉ dẫn, tìm cách làm cho Con Vịt bay lên.

Ban đầu, cậu tưởng không sao thực hành được...

Bỗng, cậu thấy cả thân Con Vịt run chuyền rồi hai chân trước của nó chồm lên, phóng vụt đi.

Thế là chiếc phi cơ vô hình mang bốn hành khách đang bàng hoàng như sống trong mộng.

2

CHỈ ÍT PHÚT SAU, TIN TIN ĐÃ RÀNH CÁCH điều khiển khá giản dị nầy.

Khi Con Vịt có thăng bằng rồi thì hai chân trước nó cử động như chân vịt lội trong nước. Động cơ chạy bằng điện hút ngay trong không khí lúc nào cũng có sẵn.

Bốn người biết rằng Con Vịt ra ánh sáng thì không ai thấy được, chứ còn họ thì trái hẳn. Nên họ quyết định bay khá cao và giữ gìn không thò đầu ra ngoài để bọn người Hỏa Tinh thấy được. Tin Tin biết họ có cách làm cho Con Vịt rơi xuống và cậu nhớ đến lần bị rơi ở thành phố khoa học.

Lúc bấy giờ họ tin tưởng nơi chuyến bay nầy. Từ trên cao trông xuống họ thấy cảnh vật rõ rệt, làng mạc, thành thị, đồi núi nhưng vẫn không

một ngọn cây cọng cỏ. Họ hiểu người Hỏa Tinh sống trên hành tinh khô cằn nầy nên muốn tìm phần đất mầu mở hơn: đó là địa cầu.

Trong lúc Tin Tin lái Con Vịt trực chỉ về hướng Điện Tử Nghiệm thì ông Sa Minh để hết tâm trí học hỏi, quan sát làm giàu cho bộ óc thông thái của ông.

Đại úy Ri Nốp nói to lên cảm nghĩ của ông. Khi về được xứ ông, ông sẽ chỉ dẫn cho nước ông những phát minh của người Hỏa Tinh. Rồi đây Đức Quốc của ông sáng chói về khoa học.

Còn Tân Mỹ phàn nàn không có đem theo máy ảnh, ông đành phát họa những hình ảnh, ghi chú các điều lạ, chừng về ông sẽ làm cho độc giả của ông phải sững sốt vì những bài tường thuật của ông trong tờ Tin Sớm. Khi ông ký giả dứt lời, thì ông chép miệng :

— Tôi khát quá!

Tội nghiệp cho Tân Mỹ! Từ ngày đến Hỏa Tinh ông đành hy sinh sự thích thú nhất đời ông, không hề được một giọt rượu nào trên môi ông cả! Và vì thế mà ông mong mỏi như các bạn ông tìm lại cho được chiếc Bô Lít mà ông biết rõ kệ rượu còn rất dồi dào...

Hai mươi phút sau, Tin Tin chỉ cho nọ thấy đàng xa hình dáng đồ sộ của những bức tường cao vút và những dãy nhà của Điện Tử Nghiệm, thành phố khoa học.

Trên thành phố nầy, cũng như trên các thành phố khác, một đám đông đặc người Hỏa Tinh bay tới tấp. Tin Tin bảo :

— Bọn người máy đang hành động ở đấy! Dân Hỏa Tinh lần nầy phải kinh hoàng.

Đúng vậy! Lúc họ đến gần các bức tường, ở trên độ cao tám trăm thước — người bay ở dưới thấp hơn — các bạn của chúng ta thấy Điện Tử Nghiệm bị bao vây bởi hằng mấy ngàn người máy, tất cả còn theo lệnh của giáo sư Bơ Ru.

Chắc chắn sẽ đến lúc các cửa chung quanh sẽ bị phá vỡ dưới những sức tấn công, đập phá của người máy.

Nhưng ở đây, trái với những nơi khác thành phố không phải hoàn toàn vắng người.

Nhiều người Hỏa Tinh có lẽ can đảm hơn những người khác, đã biết tàn sát lại những người máy ở cùng trong thành phố với họ. Nhiều thân hình người máy vuông vắn, cái mất đầu, cái

mất tay nằm la liệt đó đây... Ông Sa Minh hãnh diện bảo :

— Đấy, tấn công những nhà bác học thì rước lấy hậu quả như thế. Dù lùn tịt, các nhà bác học kia cũng thắng được kẻ khổng lồ.

Ông lại bảo tiếp :

— Nhưng xem kìa... đó... việc gì thế ?

Chỗ mà nhà bác học vừa chỉ là nơi có mười hai chiếc phi thuyền dành vào việc tấn công Địa Cầu.

Những tấm phủ đã được dở lên. Những chóp phi thuyền sáng chói dưới ánh mặt trời.

Chung quanh các phi thuyền, một đám đông người Hỏa Tinh đang rộn rịp, từ trên cao trông xuống thấy như một đàn kiến. Chỗ đó đang thật nhộn nhịp lắm. Họ sửa soạn gì thế ?

Bồng Tin Tin hơi xanh mặt, cậu bảo :

— Tôi hiểu rồi ! Dân trong thành phố khoa học nầy gồm phần lớn là những nhà bác học, họ biết là khó thoát được cuộc nỗi loạn của đoàn người máy. Thế là họ định di cư ngay đến Địa Cầu của chúng ta. Xem kìa ! họ chui vào phi thuyền kìa. Chà ! không đủ chỗ cho mọi người

Cửa đóng ập lại rồi.

Cậu im lặng, cổ như nghẹn lại, các bạn cậu cũng lo ngại không kém.

Dù sao họ cũng muốn xem gần cho thật rõ, cậu cho Con Vịt hạ thấp xuống, bay vòng tròn trên cái sân ấy. Tân Mỹ bảo :

— Tin Tin, coi chừng va phải người bay.

Tin Tin đáp :

— Tôi bất cần !

Nhưng cậu vội pha trò :

— Đáng lý họ phải theo « đường đinh » cẩn thận.

Tân Mỹ lo ngại cũng phải vì chân Con Vịt lại chạm trúng một người, ngã nhào xuống, may cho hắn lấy lại được thăng bằng cách mặt đất độ năm mươi thước.

Từ lúc đó Tin Tin giữ Con Vịt ở trên cao khỏi đám người bay.

Các bạn chúng ta vẫn nhìn 12 phi thuyền kia có hình dáng tương tự như chiếc Bô Lít, nhưng hơi ngắn hơn.

Bỗng nhiều tiếng nổ phát lên, cách khoảng đều nhau.

Từng chiếc một tách khỏi mặt đất.

Nhưng cảnh lạ lại hiện ra: Không như chiếc Bô Lít lúc vọt đi thì nhanh như chớp, còn mười hai chiếc phi thuyền nầy thì trái ngược hẳn. Chúng từ từ vượt lên vừa lảo đảo, đong đưa như bị treo ở đầu bởi một sợi dây vô hình.

Ở mặt đáy mỗi chiếc, ta thấy rõ có một vòng tròn đầy răn cưa.

Lên cao được độ một trăm thước, trong lúc mấy người bay cẩn thận tránh ra xa, thì những phi thuyền đó cân nặng mỗi chiếc mấy tấn, đứng im lại.

Đoạn như vâng theo một lệnh truyền, cả 12 chiếc di chuyển, không phải lên cao, mà là bay ngang để chỉ trong vài giây đến trên các bức tường mà đoàn người máy đang say mê đập phá.

Tức thì từ trong các phi thuyền đó một trận bôm đạn bắn như mưa xuống.

Người Hỏa Tinh không dùng đến các làn sóng điện mà họ biết vô hiệu nghiệm với người máy, họ dùng bôm bắn xuống cho nổ khi chạm đất.

Và lần này, các người lùn trả thù người khổng lồ.

Những người máy, dĩ nhiên là không hề biết tỏ ra sợ hãi, bị nổ tan, bể nát, ngã xuống đất. Tiếng tàn sát dùng vào cảnh này thật là đúng:

Chậm chậm, các phi thuyền bay quanh các bức tường, tiếp tục bắn xuống, phá tan các đạo binh người máy.

Đoạn, cả đoàn bay thẳng về hướng Bắc xa thành phố Điện Tử Nghiệm.

Ngồi trong Con Vịt, bốn người đều vô cùng xúc động trước sự việc ấy, nó vượt ra ngoài tưởng tượng của họ.

Tin Tin hỏi :

— Chúng bay đi đâu thế ?

Ông Sa Minh :

— Tôi không đoán được.

Tân Mỹ :

— Có lẽ chúng đi tận diệt các đạo binh người máy khác.

Ri Nốp bảo :

— Điều chánh yếu là họ chưa có đi tấn công Địa Cầu. Họ đã dùng bôm đạn dành giết loài người của chúng ta mà phá tan đám người máy.

Ông Sa Minh kết luận :

— Các ông ạ chúng ta nên ngã mũ khâm phục người Hỏa Tinh. Họ biết làm phi thuyền bay lên một cao độ nào tùy theo ý họ lại muốn bay ngang cũng được, việc mà chúng ta chưa làm được với chiếc Bô Lít của chúng ta....

Tin Tin nói :

— Thôi ông Sa Minh ơi. đừng so sánh nữa, hãy xem cảnh đám người Hỏa Tinh vui mừng kia.

Thật vậy đám người bay đang tỏ ra vui mừng cuống cuồng bằng điệu bộ. Có kẻ đã vội đáp xuống đất, có kẻ lại bay vút lên cao. Đối với họ, bọn người ít bộc lộ tình cảm mà làm như thế, thì họ rất mừng vừa thoát khỏi cuộc kinh hoàng. Bỗng trong lúc bốn người đang vui thích nhìn cảnh bên dưới thì họ cảm thấy Con Vịt như bị rơi xuống. Ba tiếng la hoảng hốt vang lên, trừ ra Tin Tin không la, vì...

Chính cậu vừa cố ý làm cho Con Vịt rơi vụt xuống. Con Vịt thẳng tiến vào đám đông người đang bay, vỏ Con Vịt cọ vào họ...

Lúc bay ngang, cậu nhanh tay thò ra chộp một cái cánh gắn sau lưng một người đang bay kéo

vào trong Con Vịt, một vật bé nhỏ đang vùng vẫy và la hét.

Tân Mỹ hỏi :

— Anh bắt người làm tù nhân chi vậy ?

— Không phải là nam tù nhân, mà là một nữ tù nhân.

Vừa nói, cậu vừa đẩy xuống chân các bạn cậu một con búp bê có cái đầu to và tay chân khẳng khiu, không ai khác hơn là Kata, con gái ông Thống Đốc thành phố khoa học Điện Tử Nghiệm.

Vừa khi cậu nhận ra cô ta trong đám người đang bay là cậu quyết định bắt ngay. Chỉ một cái khoa tay là cậu chộp được dễ dàng.

Phải nhớ rằng cậu vẫn có cảm tình với cô gái nầy, cậu không hề có ý muốn làm hại cô đâu.
Và bây giờ, cậu cho Con Vịt bay lên thật cao đoạn nhìn cô bé với đôi mắt dịu dàng :

— Cô dễ thương quá ! Quả là một món đồ chơi xinh xắn. Nhưng kìa, ông Sa Minh, đừng ngồi đó mà trợn mắt trắng dã như thế, hãy săn sóc giùm cô ấy, an ủi cô ! Ông có thấy cô ta ngất đi không ? Chà ! chắc là tôi đụng cô mạnh lắm. Vả lại cô kinh hoàng biết bao khi bị nắm

chặt lúc đang bay.

Còn những người theo cô thì không hiểu gì cả. Xem kìa : họ bay túa ra khắp nơi, hoảng hốt cả kìa kìa !

Bây giờ, qua lúc ngạc nhiên, ông Sa Minh và Tân Mỹ, Ri Nốp giúp Tin Tin tháo gỡ cái máy có cánh trên mình cô gái ra và săn sóc cho cô.

Cô gái Hỏa Tinh không bị ngất lâu, cô đã mở mắt.

Thấy bọn người hơi khác lạ cô có vẻ sợ hãi Nhưng khi nhận ra Tin Tin thì cô tỏ ra an lòng. Cậu mỉm cười bảo :

— Chào cô Kata.

Kata không trả lời ngay. Cô còn lấy lại sự bình tĩnh. Sau đó cô mỉm cười với người đã cùng đi với cô trong một đêm nọ ở Điện Tử Nghiệm, cô nói :

— Anh không ở chỗ.. kia à? Càng tốt.

Tin Tin hỏi :

— Chỗ kia... là ở đâu ?

Kata chỉ tay về hướng các phi thuyền đã bay :

— Sẽ có việc ghê gớm xảy ra ở đó.

— Việc ghê gớm ? Vậy chúng ta đi xem !

3

KHÔNG CÓ GÌ NGĂN ĐƯỢC Ý ĐỊNH XEM cho biết việc ghê gớm kia, cậu không hỏi ý kiến ai cả, lái Con Vịt theo hướng của 12 chiếc phi thuyền kia.

Vừa lái cậu vừa hỏi Kata thì được cô cho biết. Bốn người bị nhà cầm quyền Hỏa tinh buộc tội làm cho các người máy nổi loạn.

Khi sự việc vừa xảy ra thì đã có cuộc họp bất thường. Cả hội đồng cho là việc đem bốn người vào nhốt ở trong vòng rào của bốn máy T. S. F là bất cần. Ông Sa Minh và ba người bạn ông bị cho là kẻ đã dùng sóng điện sai khiến người máy nổi dậy. Mười hai phi thuyền bay đi để tiêu diệt bộ máy T. S. F kia và luôn cả bốn người địa cầu mà họ cho là đang ở đó.

Tin Tin nghe xong, cậu bảo :

— Khi tôi bảo đến xem là chúng ta sẽ chứng kiến một cảnh đốt pháo bông.

Rồi cậu nghiêm trang bảo :

— Nếu tôi không bay vào Điện tử Nghiệm ở một độ thật cao thì chúng ta đã chết hết rồi, các ông ạ.

Nghe cậu nói ai cũng im lặng nghĩ đến sự nguy hiểm kia. Còn Ka ta thì tỏ ra rất vui mừng gặp lại Tin Tin.

Cậu cho Con Vịt bay mau, nhưng vẫn bay thật cao để cho các ông Hỏa tinh trong phi thuyền đừng nhìn thấy những người ngồi trong Con Vịt qua các cửa sổ.

Chẳng bao lâu mấy đài T. S. F vĩ đại đã hiện rõ. Đúng là mục tiêu của cuộc tấn công. Mười hai chiếc phi thuyền tuần tự tiến đến và cuộc bắn phá bắt đầu.

Lần nầy mọi cách phá hoại đều đem ra dùng : bôm, đạn, hơi ga, sóng điện. . . Với một tiếng nổ long trời, một đài (ta đã gọi là « vọng gác ») sụp đổ tan tành. . . Rồi lần lượt đến cái khác. . .

Ngôi nhà tròn ở giữa cũng tan hoang. Tất cả đều bị tiêu diệt. Đó là một cảnh tàn phá vô

tiền khoáng hậu bày ra trước mắt bốn người đang ở trong Con Vịt bay thật cao chung quanh chỗ tàn sát ấy.

Nhiều cột khói mù mịt bốc lên. Tin Tin kêu lên : « Tội nghiệp giáo sư Bơ Ru ! »

Đoạn cậu có vẻ bối rối :

— Ta đi đâu bây giờ ? Chúng ta không thể đến đâu được cả. Họ buộc tội chúng ta rồi ! Ta phải tránh họ ? Nhưng tránh ở đâu ?

Ai cũng nhìn về hướng Ka ta như chờ lời khuyên của cô, chờ ý kiến của cô.

Cô gái đã hiểu, cô chỉ tay về hướng Đảo Tuyết mà người ta thấy lấp lánh những lằn sóng bạc của biển Kết Lê. Cô nói với giọng hơi run :

— Phải trốn vào chỗ kia . . . xứ của người man rợ.

4

LỜI NÓI CỦA KATA LÀM CHO BỐN NGƯỜI nhớ lại khi đến Hỏa tinh có nghe vị Thống Đốc Biệt Trử La nói đến vùng dân man rợ ở, nghĩa là họ không chấp nhận sự văn minh của người Hỏa tinh tiến bộ.

Nhưng họ không biết rõ chỗ ở những người còn lạc hậu nầy, nói theo danh từ mà các nhà bác học Hỏa tinh gọi.

Kata vừa chỉ cho họ chỗ khoảng nước mênh mông của biển Kết Lê, những chóp Đảo Tuyết mà ông Sa Minh đã có dịp nói với các bạn ông.

Ý kiến của Kata làm cho nhà bác học thích thú quá. Ông đã từng mơ ước viếng các vùng đó, các vùng mà ông từng dùng viễn vọng kính xem xét lúc ở địa cầu. Bây giờ ông được may

mãn bay trên các phần đất đó, các biển đó, ông có thể vẽ một bản đồ chính xác. Ông hoàn toàn đồng ý với Kata.

Tin Tin cũng muốn đến cho biết nên lập tức lái Con Vịt thẳng tiến về khoảng nước mờ tối của biển Kết Lê.

Tân Mỹ và Ri Nốp cũng đồng ý, nhưng không phải vì tò mò mà vì muốn tránh thoát sự trả thù của dân Hỏa tinh.

Sau một lúc bay, Tin Tin thú nhận :

— Điều làm tôi buồn nhất là phải xa chiếc Bô Lít. Con An, con Yên, hai con chim đáng thương của tôi bây giờ ra sao ?

Nhưng lúc nầy không phải là lúc để cho sự buồn bã làm nãn chí. Cần phải nhanh đến bờ biển còn khuất dạng sau lằn chân trời ở bên kia chân núi tuyết.

Lúc nầy, bốn người thấy bày ra trước mắt một cảnh không gì sáng bằng : mặt trời đã khuất dạng, bầu trời giờ chỉ toàn một màu vàng đỏ sáng chói như cảnh thần tiên. Ánh mặt trời còn sót lại chiếu sáng đỏ rực những chót núi tuyết trên nền trời, hai mặt trăng Deimos và Phobos, cái tròn, một cái khuyết đã hiện ra, hàng ngàn vì

sao lấp lánh.

Ông Sa Minh chỉ một ngôi sao to nhất, cảm động nói lên :

— Địa cầu ! ... Địa cầu của chúng ta kìa !

Bây giờ Tin Tin cho Con Vịt bay cao độ một ngàn mét, rời địa lục để bay ngang qua biển.

Người ta ngạc nhiên là ít ra trong phần bờ biển của họ, họ cũng lập thành phố dọc theo bãi chứ !

Nhưng ông Sa Minh cho biết ông cùng nhà bác học đồng nghiệp đã từng quan sát và biết là biển ở Hỏa Tinh có mực thủy triều thay đổi rất đột ngột, khi thì khô cạn khi thì ngập lụt khiến cho bờ biển không thể nào ở được.

Một điều chú ý khác: không hề có tàu bè trên biển Kết-Lê. Nhà bác học nói:

— Dân Hỏa tinh mạo hiểm làm gì trên mặt biển luôn luôn có giông bảo? Đánh cá à? Không hề có cá. Du ngoạn à? Dường như dân ở đây đã mất hẳn ý thích ấy.

Con Vịt vẫn bay... Đêm tối xuống từ lâu rồi. Nỗi lo ngại bắt đầu làm họ nao nao trong cuộc mạo hiểm này. Chẳng bao lâu không còn nhìn

thấy gì nữa cả... Lại còn lạnh nữa, cái lạnh buốt cả người. Chỉ có Kata là không lạnh lắm nhờ lớp vỏ sơn bao bọc thân mình chống lại sự thay đổi thời tiết. Cô đã ngủ. Tin Tin và các bạn cậu cảm động thấy cô bé hoàn toàn tin cậy vào họ. Họ cũng ngạc nhiên thấy cô bằng lòng rời cha cô, gia đình cô một cách dễ dàng.

Nhưng họ đã biết là người Hỏa Tinh hãnh diện với các tiến bộ của họ thì họ lại nặng về phần trí hơn là phần tình cảm. Vì thế trong cái thân hình teo nhỏ lại kia, tình cảm chỉ còn chút ít thôi, nên cô bé rời xa cha cô mà không lấy làm đau buồn lắm.

Con Vịt đã bay nửa giờ giữa khoảng trời nước mênh mông thì Tin Tin bảo :

— Chà, ở đây ta thở dễ hơn ở bên kia bờ.

Cảm giác ấy ai cũng thấy cả. Mọi người cảm thấy ở vào một bầu không khí khác, họ tưởng như ở trên địa cầu vì phổi họ hoạt động điều hòa. Nhưng đối với Kata thì không như thế dù vẫn ngủ, cô có vẻ như hơi ngộp thở.

Bay nửa giờ nữa, Tin Tin sốt ruột :

— Gần đến chưa ?

Ông Sa Minh lắc đầu, tỏ ra không hiểu.

Con Vịt bây giờ như không còn bay nhanh như trước nữa. Dù Tin Tin cố lái, nó cứ hạ thấp xuống. Tin Tin bảo :

— Con Vịt đã tỏ ra mệt nhọc rồi.

Trong cuộc bay về hướng xa lạ, câu nói của Tin Tin làm cho ai cũng lo ngại cả.

Bỗng bốn người đều lắng tai : tiếng sóng vỗ ầm ầm.

Tin Tin :

— Đúng là tiếng sóng đập vào bờ.

Ông Sa Minh nói :

— Nghĩa là chúng ta sắp đến bờ biển rồi.

Tin Tin liền nói :

— Cố lên, cố gắng thêm tí nữa, Con Vịt ạ.

Ngay lúc ấy, Ri Nốp la lên :

— Đàng xa . . . có ánh sáng !

Mọi người nhìn về phía Ri Nốp chỉ, nhưng không thấy gì cả.

Tin Tin :

— Đại úy lại tưởng tượng nữa đấy !

— Tôi cam đoan là tôi thấy rõ ràng.

Ông Sa Minh hỏi :

— Ông còn thấy nữa không ?

— Không, nhưng chả có gì lạ. Chúng ta vừa vào trong một đám sương mù.

Tin Tin :

— Thì ra thế ! Con Vịt khốn nạn nầy không chịu bay cao nó hạ nữa . . :

Người ta không thể ngờ sự thật bi đát đến thế . . . Đã đến lúc Con Vịt hết năng lực, từ từ hạ xuống nước . . .

Nước tràn vào bên trong, làm Kata giật mình thức giấc la lên hãi hùng. Tin Tin can đảm bảo :

— Cô đừng làm thế. Ở xứ tôi người ta thường bảo : « Còn sống là còn hy vọng ». Cô biết lội không ?

Tiếng đó rất xa lạ đối với cô gái Hỏa Tinh. Đã nhiều thế kỷ, dân nầy không hề biết đến thể thao là gì...

Nhưng, Con Vịt chìm dần dưới sức nặng của đám hành khách...

Ri Nếp lại la lên :

— Ánh sáng!

— Lần nầy — ảo ảnh hay sự thật — mọ người như thấy rõ một đốm sáng chọc thủng màn đêm dầy bặt.

Nhưng ánh sáng ấy lại bị sương mù che lấp khiến họ không ước lượng được khoảng cách với họ bao xa.

Một làn sóng thật to tràn đến, Con Vịt bị chìm xuống ngay.

Nhưng Tin Tin đã phòng trước sự việc, cậu nắm lấy Kata để cho cô khỏi chìm. Người ta nghe cậu bé can đảm hét lên:

— Lội vào bờ! Chúng ta chỉ cách bờ không đầy hai mươi thước.

Câu nói ấy có thể là câu nói dối. Nhưng cậu can đảm nói để mong các bạn cậu đừng nản chí. Bốn người bắt đầu lội một cách hăng hái. Tân Mỹ từng đoạt giải bơi lội, ông giúp Tin Tin đỡ Kata.

Trái với ý mọi người lo ngại, là nước không lạnh như họ tưởng và tỷ trọng nó giúp họ nổi trên mặt nước dễ dàng.

Tiếng reo của Tin Tin lần nầy thành thật:

— Có rong biển! nó chạm vào chân tôi. Tôi đã bảo là bờ không xa!

Dứt lời nói cậu lội đến gần nhà bác học để giúp ông ta vì ông Sa Minh bắt đầu thấm mệt.

Ít giây sau, Tân Mỹ lội trước đám người kia, la lên:

— Đất!

Tin Tin và Sa Minh cũng chạm chân xuống đất.

Nhưng cậu bé thấy Ri Nốp lại không giỏi bằng ai cả, còn ở đàng xa.

Không hề do dự, cậu lội lại gần. Cậu lại nói đùa nhỏ vào tai Ri Nốp:

— Lúc nầy là lúc ta tính sồ tốt lắm phải không?

Có lẽ Ri Nốp cho lời nói đùa ấy là lời nói thật. Vả lại ông ta đã cảm thấy mệt quá rồi, ông ôm chặt lấy mình Tin Tin làm cậu không cử động được nữa.

Điều nầy rất thường xảy ra. Biết bao người bị chết đuối khi cứu người mà bị nạn nhân trong lúc hốt hoảng ôm chặt họ làm họ không lội được, phải chìm luôn.

Tin Tin vùng vẫy, Rí Nốp càng siết chặt. Thế là Tin Tin không do dự nữa, cậu đưa một bàn tay lện, đấm mạnh vào màng tang Ri Nốp làm ông ta cứng đờ ra.

Cậu liền lôi vào, kéo theo viên đại úy bất tỉnh nhưng cố ý đỡ đầu ông ta lên khỏi mặt nước.

Vừa lội được mấy sải, cậu có cảm giác là có người lội theo sau cậu... Ai ?

Tin Tin chắc chắn là Tân Mỹ, Sa Minh và Kata đã ở trên bờ biển rồi.

Và cậu vô cùng lo sợ khi cậu cảm thấy bị cọ bởi một khối dài lội nhanh vô cùng. Cậu đưa tay ra. Khối đó đã trở lại, cậu có thể sờ lúc nó đi qua thấy một thân hình láng trơn, có kỳ, có đuôi như hai cái quạt. Cậu đã đoán :

— Cá Mập !

Dù thấy nguy đến nơi, cậu không khỏi nghĩ thầm :

— Thế mà ông Sa Minh dám bảo biển không có cá !

Có lẽ con cá nầy không đói nếu nó lội quanh hai con mồi mà chưa định tấn công.

Cậu bé nhanh nhẹn và qui quái kia đã tìm

được cách tống cho nó một đạp thật mạnh làm nó phải lội ra xa.

Trước khi con cá mập trở lại thì Tin Tin đã lội sát đến bờ. Ri-Nốp đã tỉnh, nhờ Tin Tin đã cho lội vào bờ.

Một lúc sau, bốn người tựu lại trên bãi cát, xúm quanh Kata còn đang sợ hãi.

Họ quên cảnh của họ, họ cố an ủi cô gái. Họ bắt cô phải nằm trên cát còn giữ hơi nóng của ánh nắng ban ngày. Ông Sa Minh cỗi cái áo dài khoát bên ngoài của ông ra, vắt cho ráo nước, đắp lên mình cô bé.

Tin Tin vừa vung mạnh, rãy nước như con chó vừa bị tắm xong, vừa nói :

— Chà ! Chúng ta vừa may mắn thoát chết chúng ta đang ở đâu đây ?

— Trên đảo Tuyết, chắc chắn rồi !

Tin Tin nhìn cảnh vật chung quanh : trước hết là một bải cát mịn, rải rác những hòn đá to. Cách đó không xa, một đụn cát cao chạy dài song song với bờ biển làm không thấy xa hơn được. cậu bảo :

— Nếu chúng ta muốn tìm thấy cái gì khác

thì phải leo lên đụn cát kia !

Ri Nốp :

— Đề chúng ta lấy lại bình tĩnh đã !

Vừa nói, ông ta vừa xoa vào màng tang, chỗ bị Tin Tin đấm, trông rất buồn cười.

Nhưng Tin Tin bảo :

— Còn ánh sáng mà ông thấy đó, đâu rồi ? Bây giờ là lúc ta đi tìm nó. Đi đại úy. Tôi dẫn ông đi, cuộc dạo nầy làm cho chúng ta ấm lại hơn là ngồi một chỗ.

Nhưng đại úy Ri Nôp nhất định không chịu nghe theo. Cả hai cãi nhau kịch liệt. Bỗng Tân Mỹ la lên. Tin Tin luôn luôn tìm cách pha trò cho các bạn cậu không nản chí :

— Ông tìm được con sò con ốc gì đó hả ?

— Xem kìa !

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn về hướng Tân Mỹ chỉ.

Thật vậy, đàng xa có một đốm sáng. Ri Nốp đắc chí bảo :

— Tôi đã nói thế mà !

Ông Sa Minh :

— Đó là một ngôi sao.

Tin Tin cãi lại :

— Ngôi sao của ông lại nhúc nhích !

Thật vậy, đóm sáng vừa hiện ra trên đỉnh đụn cát đang nhẹ nhàng lay động như xê dịch. Cậu nói :

— Tôi cho là họ ra dấu hiệu cho chúng ta. Tôi đi xem !

Cậu vừa định chạy đi thì ba người kia nắm cậu lại. Ông Sa Minh :

— Hãy bình tĩnh, Tin Tin ! Anh quên dễ dàng hoàn cảnh hiện tại của chúng ta. Ta không phải đang ở trên địa cầu, mà là trên Hỏa Tinh. Nơi nào cũng xa lạ, khó hiểu, đầy đe dọa đối với chúng ta. Chúng ta không có khí giới chúng ta hoàn toàn không biết vật gì đang ở trước mặt chúng ta...

— Chính vì không biết tôi mới định đi xem. Nhưng bỗng cậu cũng cảm thấy phải cẩn thận như các bạn cậu. Vì có hai đốm sáng nữa hiện ra gần đốm trước. Nhưng đốm nầy không đứng yên. Người ta có cảm tưởng là chúng đến gần nhau, rời khỏi đỉnh đụn cát, đi xuống dốc... hướng của đám người lánh nạn.

Chẳng bao lâu họ lại thấy cái mà Tin Tin

gọi là : «Tăng số đốm sáng». Nhiều đốm sáng nữa, cũng từ chỗ cũ hiện ra, ta đếm có đến mười, hai mươi, ba mươi đốm sáng... Hàng ánh sáng ấy đi dài xuống dốc đụn cát... chúng tiến đến gần mãi, chậm chạp như người cầm nó đang cẩn thận hay lo ngại. Vì bốn người đều tin chắc đó là ánh sáng của những chiếc lồng đèn. Nhưng người ta chưa nhận ra được người cầm đèn đang soi đường.

Ông Sa Minh nói :

— Ánh sáng nầy màu hơi vàng, chập chờn, không phải là ánh đèn điện.

Tân Mỹ :

— Chốn nầy là của dân man rợ kia mà! Cái cảnh ánh sáng chập chờn tiến tới từ từ làm cho mọi người sốt ruột, họ như nín thở mà chờ. Họ lại vừa cảm thấy lo ngại. Họ rùn mình vì đang ở trước một cảnh mà họ không sao hiểu được.

Tự nhiên như trước sự nguy hiểm, họ xích lại gần nhau. Còn Tin Tin thì đến gần bên Kata đang ngủ say như sẵn sàng liều mình che chở cho cô bé.

Bây giờ những lồng đèn gần hơn hết chỉ còn cách họ chừng ba mươi thước. Tin Tin mắt tỏ

hơn các bạn đã nhận ra được hình dáng của mấy người cầm đèn.

Dáng họ không hề giống dân Hỏa tinh tí nào cả. Họ cao hơn và to hơn nhiều. Ta có thể so sánh với người địa cầu, họ cũng bằng một người vóc dáng to lớn của chúng ta. Dường như họ có quấn khăn choàng, như có đội mủ nữa.

Họ không có vẻ gì hung dữ cả, họ lại tỏ ra do dự tiến đến chỗ mấy người địa cầu đang chờ họ.

Một người cầm đèn tách ra đến gần hơn. Chẳng bao lâu chỉ cách các bạn ta độ mười thước. Tin Tin không sao im lặng được, cậu la to :

— Ê ! Mấy người quả cảm kia ! Các ông là ai ? Các ông muốn gì chúng tôi ?

Tiếng nói to của cậu có hậu quả bất ngờ : tất cả các lồng đèn vội vàng rút lui nhanh chóng. Lúc đi xuống chậm bao nhiêu thì lúc họ mang chạy lại nhanh bấy nhiêu, rồi biến mất phía bên kia đụn cát.

Cậu bé đáng được khen hay đáng bị trách vì nói lên như thế ?

Ông Sa Minh, Tân Mỹ và Ri Nốp cho là cậu làm phải. Nhưng cậu lại trách cậu :

— Ngu quá! Tôi ngu quá! Vừa gặp bọn người man rợ thì la lên như bò rống làm họ chạy mất cả. Nhưng phải bắt đầu lại...

Cậu bé vừa phóng mình chạy đề đuổi theo thì ba người kia hiệp lại nắm chặt cậu. Cậu đành nghe theo lời họ chờ đến sáng đề tìm hiều đảo và làm quen với dân ở đây.

Thì giờ qua sao chậm quá! nhất là đối với Tin Tin, cậu không chịu nghĩ ngơi. Cậu lãnh phần canh gát. Nhiều lần cậu định lẻn đi xem một mình cho biết phía bên kia đụn cát. Nếu cậu chống lại được ý muốn ấy là vì cậu không muốn bỏ Kata mà cậu đã mến nhiều. Cậu thường đến ngồi gần bên cô bé, lo ngại thấy cô thở một cách mệt nhọc.

Cậu tỏ ý nầy với ông Sa Minh, ông liền cho biết theo ý ông thì hành tinh nầy có hai vùng không khí khác nhau. Nếu ta phân chất được không khí ở đây thì có lẽ sẽ nhận ra giống không khí ở địa cầu.

Rồi ông lại cho biết dân Hỏa Tinh tìm cách xâm chiếm địa cầu mà không chiếm phần đất nầy của hành tinh nầy vì thân thể họ không chịu nồi không khí ở đây nên họ bỏ hoang.

Mặt trăng đã lặn rồi, chân trời lại ửng sáng. Tin Tin tỏ ra sốt ruột lắm rồi. Cậu không ở yên một chỗ được nữa. Cậu mời các bạn cậu theo cậu nhanh lên.

Trời sáng tỏ, giúp họ thấy rõ bãi cát mênh mông hình bán nguyệt, họ ngạc nhiên thấy có những chòm cây cằn cỗi.

Đụn cát kia giống như một bức tượng ngăn tầm mắt không cho thấy cảnh vật gì cả, những đụn cát có vẻ cũng dễ trèo qua.

Ông Sa Minh chỉ dẫy núi đầy tuyết phủ cho mọi người thấy bảo đó là phần chính giữa của đảo. Mặt trời lên làm khô quần áo họ và làm họ ấm lại. Tin Tin :

— Nào, xin mời quí ngài lên đường cho. Đoạn cậu đến đánh thức Kata dậy. Vừa thức giấc, cô đã mỉm cười nói với Tin Tin cô vẫn thở khó nhọc, nhưng vì vui mừng thấy còn ở gần bên Tin Tin bạn cô nên cô như quên đi sự khó thở ấy.

Mọi người lên đường. Đi được chừng năm mươi thước về hướng đụn cát thì họ đến chân dốc bắt đầu lên. Ai cũng ngạc nhiên thấy nhiều dấu chân, đúng hơn là nhiều dấu giày in trên mặt cát, dấu giày có đế, có gót y như giày của người địa

cầu dùng mà dân Hỏa Tinh đã không hề dùng đến nữa. Tin Tin ngạc nhiên quá, gãi đầu lia lịa, hỏi ông Sa Minh :

— Ông có chắc là ta không ở trên địa cầu không ?

Ông Sa Minh chỉ Kata nói :

— Còn cái nầy ?

— Đúng ! mọi việc đều thật đúng như hôm qua tôi suýt bị cá mập xơi hồi ở ngoài biển... thế mà ông bảo biển Hỏa Tinh không có cá !

— Vậy mà anh không nói cho tôi biết ! Điều đó đáng chú ý lắm ! Thường thường giống cá loại đó như...

— Ô ! Tôi van ông ! Đây không phải lúc giãng bài về khoa học. Ta nên theo các vết nầy mà đến một nơi nào đó.

Nếu không bận dắt tay Kata mà đi thì cậu đã chạy trước xem bên kia đụn cát có gì. Họ bắt đầu leo dốc. Thế mà còn ít bước thì đến đỉnh, cậu không sao chịu được nữa, cậu ẵm Kata lên tay, nhẹ nhàng như ôm một gói đồ, rồi chạy vụt đi.

Ba người lớn đi sau, đoán biết cậu đã thấy cái gì hay lắm, thích thú lắm vì cậu vừa reo to lên một tiếng, vừa đưa tay lên trời làm té Kata

xuống đất. Cô bé trông bề ngoài mong manh nhưng không đến nỗi yếu lắm vì cô đứng ngay dậy, không hề hấn gì cả, cũng vẫy tay gọi đám người còn đi sau.

Không cần phải gọi, ba người phóng ít cái đã lên đến đỉnh, gần bên Tin Tin và Kata. Cả ba đều dụi mắt để biết rõ là họ thấy không lầm.

Cái đụn cát mà họ vừa leo lên có thể xem như là một ranh giới của một xứ mới, mầu nhiệm, một xứ giống như ở địa cầu với cây cối xanh tươi.

Giữa đụn cát và dãy núi tuyết phủ kia là một vùng thung lũng mênh mông vô cùng thanh tĩnh vì được che chở khuất gió của phương Bắc và gió biển thổi vào. Toàn là đồng cỏ xanh um, rừng và các hàng cây... có một con sông quanh co chảy ngang qua giữa những cây liễu.

Nhưng có một điều khác, một điều mà khiến các bạn ta tưởng đã ở trong một vùng của địa cầu... thay vì những nhà chọc trời như ở Biệt Trử La, Điện Tử Nghiêm và như những thanh phố Hỏa tinh khác, ta thấy những nhà xinh đẹp, một tầng, cái thì biệt lập, cái thì cất gần nhau thành từng xóm, thành từng làng.

Cách kiến trúc giống tựa như những ngôi

nhà xinh đẹp ở Thụy Sĩ hay ở Ấn Độ với cửa sổ có trồng hoa và trong các khu vườn cũng có hoa đang đua nở.

Hơn nữa : giữa những hàng rào bao quanh các đồng cỏ, họ thấy đủ loại thú vật, bò, ngựa, dê..

Họ nhận ra các thú nầy có khác đôi chút với thú ở địa cầu : bò thì rất lùn, con dê thì lại quá cao . . .

Họ không trao đổi ý kiến, họ như nghẹn lời. Tin Tin vẫn cố bình tĩnh lại, cậu chỉ đám thú vật mà nói :

— Lần nầy, tôi tin là món « bít tếch » không còn là trong mộng nữa.

Chỉ có Tin Tin là vui đùa. Ông Sa Minh thì trang nghiêm bảo :

— Các bạn ạ, bằng chứng đã rỏ là trên Hỏa Tinh nầy có hai đời sống trái hẳn nhau. Tôi cho các bạn biết là đời sống ở đây rất giống đời sống ở địa cầu ta.

Tin Tin :

— Nhưng còn những người man rợ đâu ?

— Thú thật là tôi không thấy ai cả...

Chỉ mấy ngôi nhà, cậu bé nói :

— Những chòi... những lều kia của bọn man rợ — dù có man rợ thật — cũng có vẻ khá tiện nghi. Cô nghĩ thế nào, cô Kata ?

Cô gái Hỏa Tinh không đáp. Cô thở càng lúc càng khó khăn hơn. Dường như cô muốn để dành sức mà thở.

Chúng ta vẫn biết tánh Tin Tin, hễ gặp việc lạ thì nhất định đến tận nơi xem cho biết. Cậu tỏ ý kiến cậu, và do những con đường mòn băng qua các cánh đồng, người ta xuống thung lũng, nhắm ngay hướng một nhà gần nhất.

Dọc đường họ dừng lại. Có tiếng chuông vang lên. Người ta có cảm giác là tiếng chuông nhà thờ vang lên trong sáng sớm.

Cả bọn lại tiếp tục lên đường. Họ gần như là chạy, họ gấp muốn biết sự thật.

Và ta phải nhận là ông Sa Minh hơi mất bình tĩnh vì Tin Tin đi bên cạnh ông thấy ông nhảy nhót vừa huýt sáo mồm nho nhỏ theo điệu quân hành.

5

TIN TIN ĐẾN TRƯỚC MỘT NGÔI NHÀ, CỬA đóng kín, cậu quay lại với các bạn:

— Dù đối với dân man rợ, ta cũng nên tỏ ra lễ phép.

Cậu gỏ cửa. Không có tiếng trả lời. Cậu đẩy cánh cửa. Vô ích. Cậu không còn muốn giữ lễ nữa. Cậu ra hiệu cho Tân Mỹ và Ri Nốp. Cả ba hiệp lại lấy vai ấn mạnh, tức thì cửa bật ra ngay. Bên trong có tiếng la sợ hãi. Tin Tin reo lên — Có người! Càng tốt!

Cậu liền chạy vụt vào nhà. Cậu và các bạn theo sau cậu, không cần phải vào sâu bên trong. Họ dừng lại ngưỡng cửa một gian phòng, hình chữ nhật, nền lót gạch vuông, tường treo đầy tranh ảnh màu rực rở, bàn ghế kiểu rất lạ đối với họ.

Nhưng đó chưa phải là cảnh làm họ ngạc nhiên. Chính là những nhân vật trong phòng.

Ở đó có hai người đàn ông, hai người đàn bà và ba đứa trẻ.

Chúng ta vừa dùng tiếng « đàn ông » vì những người nầy có vẻ giống loài người địa cầu hơn là người Hỏa Tinh mà Kata là điển hình đang dè dặt ở bên ngoài.

Mấy người trong nhà đều hơi giống chúng ta về vóc dáng, các nét và màu da. (Bảo là hơi giống, vì chúng ta sắp hiểu tại sao). Họ ăn mặc theo kiểu ông cố bà cố của chúng ta. Đàn ông mặc áo có vạt dài, bâu lật to, tay áo có kết vải dún màu sặc sở. Họ mặc quần ngắn, mang dớ cao. Đàn bà mặc váy hẹp, thứ kiểu hồi đầu thế kỷ 19. Còn y phục của ba đứa trẻ cũng giống như của người lớn.

Họ đang tỏ ra sợ hãi, chụm lại ở cuối phòng, nép sát vào tường, run rẩy, nhìn mấy người mới đến bằng những cặp mắt hãi hùng.

Có điều đáng chú ý là người nào cũng đưa tay lên bịt lấy hai tai họ lại như họ nghe tiếng sét nổ.

Bốn người địa cầu vẫn đứng im ở cửa, ngạc nhiên vì không hiểu lý do, hỏi nhau, Tin Tin đến gần ông Sa Minh hỏi :

— Ông có thấy cái gì . . . mà tôi thấy không ? Có phải đây là một gia đình . . . như gia đình của chúng ta gồm những người như ta, chứ không phải loại người to đầu, và tứ chi như kèo dù.

— Đúng, tôi cũng thấy như anh.

Quay lại Tân Mỹ và Ri Nốp, cậu nói :

— Còn hai ông, nói đi, thay vì đứng trợn mắt như hòn bi da và há mồm ra đó.

Cậu bé nói hơi to, Tân Mỹ và Ri nốp lấy tay chỉ cho cậu xem mấy người kia càng bịt tai chặt hơn nữa.

Họ có vẻ sợ hãi quá, hiền lành quá làm cho Tin Tin cảm thấy thương hại. Cậu không đến gần cậu cố nói với giọng hiền lành :

— Xin chào các ông, các bà. Chúng tôi đây không có gì đáng cho quí ngài lo ngại. Các ngài xem đây : không có gì trong tay, trong túi cả ! Chúng tôi xin quí vị cho chúng tôi được hỏi thăm vài điều. Nếu có người từ cung trăng rơi xuống thì chúng tôi lại từ Địa Cầu rơi xuống đây. Chúng tôi đến bằng chiếc Bô Lít mà chúng tôi rất mong lấy lại được. Các ông có phi thuyền

hay loại gì để đi từ Hỏa Tinh về trái đất được không ? Nếu...

Cậu phải im vì lúc ấy cậu thấy một trong hai người đàn ông kia đưa một bàn tay về phía cậu ra dấu như bảo : « Nói nhỏ hơn giùm ! » rồi lập tức bịt tai lại. Cử chỉ y có nhanh thật nhưng cũng đủ cho các bạn ta nhìn kịp thấy tai y có một hình dáng lạ kỳ.

Vành tai hoàn toàn tròn vo, hình như cái phễu bằng lòng bàn tay.

Tin Tin hiểu ngay. Cậu bảo ông Sa Minh :

— Họ thính tai vô cùng.

Như lúc nãy, tác giả đã bảo là hơi giống chúng ta, nghĩa là cũng có bộ phận khác với người Địa Cầu. Đó là một thính giác vô cùng bén nhạy. Bốn người kia lúc nầy càng tò mò hơn, Tin Tin liền bảo ông Sa Minh :

— Ông hỏi họ đi !

Nhà bác học bắt đầu hỏi, cố gắng nói thật nhỏ thế mà nét lo sợ vẫn còn trên mặt mấy người lạ lùng kia. Ông liền mỉm cười tỏ ra rất hiền lành. Các bạn bắt chước ông mỉm cười theo.

Cử chỉ của họ có hiệu quả ngay. Người đàn

ông lớn tuổi hơn trong hai người mở miệng nói mấy tiếng.

Hỏi ôi! Người của vùng Đảo Tuyết nầy không chấp nhận tiếng Pháp làm tiếng mẹ đẻ như đám người Hỏa tinh bên kia bờ biển. Bốn người không hiểu ông ta nói gì. Nhà bác học liền nói:

— Vậy ta dùng cử chỉ ra dấu với họ.

Ông liền tiến đến giữa phòng, bắt đầu khoa tay, múa chân, nghiêng đầu để ra dấu.

Ông lầm to! Vừa thấy ông múa may là họ hoảng hốt, họ phóng mình chạy trốn, không phải do cửa cái mà nhảy qua cửa sổ mà người đàn ông trẻ mở tung ra.

Chỉ trong vòng mấy giây, họ chạy mất dạng.

Không ai nghĩ đến sự đuổi theo cả, ai cũng thấy họ sợ hãi mà thương hại.

Vả lại muốn tìm hiểu thì tốt hơn là xem qua trong nhà nầy. Lời đề nghị của Tin Tin được chấp thuận ngay.

Nhà gồm có tầng dưới và một tầng lầu duy nhất. Cũng có nhiều phòng, nhiều bàn ghế đồ dùng giống nhau, thế thôi. Tuy nhiên có nhiều chú ý là dân nầy còn lạc hậu so với đám người

Hỏa Tinh đầu to kia. Không hề có điện, không có hơi ga đốt, mà chỉ có dầu, nến và củi để đốt lửa không có nước máy, nhưng có cái giếng mà bốn người nhìn qua cửa sổ thấy ở ngoài vườn.

Dĩ nhiên là điện thoại và T. S. F. thì ở đây không hề có.

Ông Sa Minh bảo :

— Tôi cảm thấy trẻ lại, vì lúc tôi còn nhỏ tôi sống trong cảnh gần giống như vầy.

Khi tìm đến nhà bếp Tin Tin reo lên khoan khoái, tiếng reo vang lên, may mà những người có vành tai to và tròn kia không có ở đó mà nghe. Nghe tiếng la ba người kia chạy vào, cậu chỉ cho họ thấy cái tủ đựng đồ ăn : toàn là thịt ướp, rau, mức, trái cây, bánh mì và nhiều thứ nữa.

Và chưa đầy năm phút sau khi tìm ra cái tủ đó, người ta đã nghe tiếng mời :

— Bửa ăn đã dọn; xin mời quí ngài !

Đó là Tin Tin đang đói mà gặp đồ ăn thì dù có lịch sự đến đâu cũng khó mà cưỡng lại sự thèm thuồng. Nhiều ngày qua chỉ được nuốt mấy « viên thuốc », nút mấy ống nước màu nâu tí xíu,

dạ dầy cậu trống rồng.

Không phải một mình Tin Tin ngồi vào bàn, mà là cả bốn người, hân hoan dùng bửa ăn thịnh soạn. Họ nhai ngấu nghiến đến quên cả nói chuyện. Chỉ nghe có một thứ tiếng động duy nhất là tiếng nhai đồ ăn.

Cần phải có đồ uống nữa chứ. Tin Tin tìm ngay được đường xuống hầm rượu. Cậu trở lên, mang theo mấy chai đầy bụi bám chung quanh.

Người hoan nghênh nhất là Tân Mỹ. Ông ta uống như hủ chìm. Ba người kia cản lại kịp lúc để ông khỏi say khướt. Bửa ăn chấm dứt, lúc Tin Tin đang ngốn cái bánh trét mức, cậu la lên :

— Ô ! Chúng ta quên mất Kata rồi ! Chắc cô ấy cũng đói lắm.

Cậu chạy ra cửa. Cậu thấy cô bé đang nằm dưới đất, mắt hơi nhắm, hai bàn tay khẳng khiu để trên ngực, đang thở hồn hển.

Cậu lo ngại, quì xuống cạnh cô, cô gái nhận ra cậu và định mỉm cười nhưng không cười được.

Tức thì cậu bồng cô bé lên ngay, đem vào một phòng, đặt cô lên giường, cái giường to gấp mười

lần cô, rồi lên tiếng gọi các bạn. Ba người chạy vào.

Ông Sa Minh là người hiểu biết rộng, xem kỹ cô bé, ông nhận thấy cô sắp chết vì phồi cô không chịu nỗi không khí ở đây. Ông so sánh cô như là con cá bị đem lên khỏi nước, sẽ bị chết ngộp.

Khi Tin Tin nghe vậy thì tỏ ra thất vọng dữ dội. Chính cậu đã bắt cô đem theo. Cậu chiu trách nhiệm về cái chết của cô gái nầy.

Ông Sa Minh nói :

— Tôi cũng có lỗi trông việc nầy, đáng lý tôi không cho cô ấy theo chúng ta. Làm sao đem cô trở lại xứ cô hay có phương cách săn sóc hiệu quả nào khác...

Ông Sa Minh tỏ ra thất vọng, ông ứa nước mắt nhìn cô bé hấp hối. Chính cô là ân nhân của họ, cô đã cho họ hay để tránh sự trả thù của người Hỏa Tinh đầu to đồ tội cho họ làm người máy nồi loạn.

Trong lúc Kata vẫn rên lên nho nhỏ và thở càng ngắn hơi hơn. Tin Tin nhảy đi. Cậu bất bình, cậu nồi dậy, chống lại định mệnh tàn ác như thế. Cậu la lên :

— Tôi đi tìm cách cầu cứu.

Và cậu chạy đi...

Trong phòng, giờ chết của cô gái như đang đếm từng phút, ba người lớn ngồi trên ghế, im lặng, họ cuối đầu như ba tội phạm.

Họ nghĩ là khi Tin Tin trở lại thì Kata đã chết. Trong lương tâm họ đã mang nặng cái án nầy.

Tin Tin lúc ấy làm gì ? Cậu chạy như điên đến ngôi nhà gần nhất. Cậu gọi cửa, phá cửa, cũng không ai trả lời. Cậu vụt nhớ lại ở địa cầu nếu gặp người bị ngộp thở thì làm phép thở nhân tạo. Cậu tức tốc chạy trở về nhà có Kata. Nhưng cậu lầm, Kata không ngộp thở vì thiếu không khí mà vì trong không khí nầy có nhiều dưỡng khí quá phồi cô không chịu nồi. Nhưng cậu không phải là nhà thông thái nên đâu hiều được điều ấy. Cậu quyết tâm cứu cô bé, cậu chạy, chạy mãi.

Trong phòng, nhà bác học, viên ký giả và ông đại úy ngồi không nhúc nhích. Những người đầy nghị lực kia bây giờ không dám đến gần giường của cô bé, họ tránh chứng kiến cảnh não lòng mà họ cảm thấy do lỗi của họ. Tiếng chân chạy rầm rập của Tin Tin đến mới làm họ ngẩng lên. Khi cậu đến ngưỡng cửa phòng, họ nhìn cậu bằng

những cặp mắt u sầu. Họ thây cậu trở lại một mình. Nhưng họ bỗng thấy mặt cậu hiện nét vui mừng lẫn kinh ngạc. Cậu reo lên :

— Ô ! hay quá ! hay quá !

Cậu nhìn về phía giường của Kata mắt cậu sáng lên. Ba người kia vội quay lại. Họ cũng sững sờ không kém gì Tin Tin. Nhưng họ như không tin ở mắt họ. Phép lạ nào thế ?

Thật vậy, trên mặt Kata có một cái mặt nạ đề thở che kín mũi và miệng của cô.

Chắc chắn mặt nạ nầy có hiệu quả lắm vì cô bé đã múa hai tay như bảo là cô đã thở được như bình thường.

Bốn người nhìn nhau như hỏi nhau. Họ đã lục soát khắp nhà và chắc chắn là không hề thấy có loại mặt nạ ấy. Làm sao vật quí báu ấy đến đây được. Và ai đã đề lên mặt cô bé đang ngộp thở kia ?

Chỉ có Tin Tin tưởng là lúc cậu vắng mặt, bạn cậu đã tìm ra được cái mặt nạ đó đề cứu cô bé. Cậu hỏi :

— Các ông tìm được cái đó ở đâu vậy ?

Ông Sa Minh thú thật là không biết gì cả, ông lắp bắp :

— Không phải chúng tôi . . . Tôi không biết.. Trên đảo nầy mọi việc đều lạ lùng. Cái mặt nạ nầy đến cách nào, tôi không biết. Tôi đang tự hỏi vị thần nào đã . . .

— Chính tôi !

Câu nói ấy ngắt ngang lời ông Sa Minh, ngay lúc ấy từ phòng kế bên, một người bước ra vào phòng có Kata nằm, một nhân vật làm cho bốn người sửng sốt đến tột độ. Người nầy như ở giữa hai giống người hỏa tinh đầu to với giống người mà bốn người vừa làm cho họ chạy mất. Ông ta cao hơn giáo sư Bơ Ru chừng một cái đầu, tay chân không tong teo như người hỏa tinh kia. Da mặt ông hồng hào, một vẻ thông minh hiện trên gương mặt ấy. Ông mỉm cười :

— Tôi hiểu sự kinh ngạc của quí ông. Các ông hãy bình tĩnh, không nên ngại gì về tôi cả. Chính tôi lại phải ngại sự thô bạo của các ông. Vì thế tôi đã cẩn thận núp kỹ sau khi vào đây lần thứ nhất mà các ông không hay. Tôi là ai ? Để tôi nói cho các ông rõ. Tôi tên là Kig. Dân ở đây có tiếng nói vô cùng khó bắt chước. Tôi phải học trong ba năm mới nói được.

Tin Tin hỏi :

— Vậy ông không phải là dân của đảo nầy.

— Không! Cũng như các ông, tôi là người tò mò, một người thích tìm hiểu. Tôi sinh ra trong phần đất văn minh của Hỏa Tinh, đã học được ở Biệt Trử La một nền học vấn vững chắc. Từ lúc nhỏ, tôi đã mong phiêu lưu một ý thích mà các đồng loại tôi đã mất hẳn như các ông đã biết. Khi tôi đọc trong sách biết trên hành tinh nầy còn một vùng man rợ là tôi nãy ý tìm đến xem cho biết. Tôi không có ý định sống mãi ở đây dù rất thích — thế mà đã ở đây năm năm rồi, tôi không nghĩ đến việc ra đi nữa. Lúc đầu, dân ở đây sợ tôi lắm, nhưng sau thấy tôi không làm gì hại họ nên họ chấp nhận và dần dần tin tưởng nơi tôi. Nếu có gì lạ thì họ đến hỏi ý kiến tôi ngay. Chính họ đến báo cho tôi biết các ông đến đảo. Họ có thính giác vô cùng nhạy, tiếng động đến tai họ vang to lên gấp trăm lần. Đêm qua, câu chuyện giữa mấy ông đã vang đến tai họ. Mấy người can đảm mới xách đèn đi xem cho biết việc gì. Đến chừng một người trong các ông gọi họ, thì họ hoảng hốt, bỏ chạy, tai bị điếc lên như thủng lá nhỉ. Và cách đây mấy phút, gia đình nầy chạy đến cho tôi hay

bị các ông xâm chiếm và có một cô gái Hỏa Tinh ngoài cửa. Tôi liền đến làm quen. Nhưng tôi không quên cô gái và mang theo cái mặt nạ mà tôi đã phải mang khi đến đây cách năm năm. Lúc ấy nếu không có mặt nạ đó thì tôi đã chết ngạt rồi. Bây giờ tôi đã quen với không khí ở đây. Phổi tôi chịu được, lồng ngực tôi đã nở nang ra. Tay chân tôi cũng thế, nhờ thực phẩm tinh khiết mà nở nang dần, có sức mạnh lại. Và trước mặt các ông, tôi phải man rợ, cũng không phải người quá tân tiến. Tóm lại, trên đường tiến bộ, tôi là người đi sau chót, nhưng trước dân đảo nầy.

Nhờ lời giải thích trên, bốn người mới hiểu ra. Ông Sa Minh đã sung sướng mà nghe không sót một lời, ông lại hỏi :

— Xin ông cho biết đảo nầy có chỗ nào liền với lục địa không ? Ông có vẻ đã biết chúng tôi là ai rồi !

— Không, đảo nầy hoàn toàn cô lập. Nhưng trong lúc rời địa lục văn minh kia, tôi có mang theo đủ mọi dụng cụ, trong đó có một máy T.S.F. nếu muốn là tôi bắt tin tức ở xứ tôi để biết có gì mới lạ xảy ra.

— Thưa ông, đảo nầy biệt lập, sao người

hỏa tinh văn minh lại không ngó ngàng gì đến đây.

— Vì nhiều lẽ : Thứ nhất là không khí ở đây không hợp với thân hình teo lại của họ trong lúc đầu họ càng ngày càng to vì làm việc bằng trí óc nhiều quá. Bọn người điên cuồng ấy lại làm cho thảo mộc và thú vật tuyệt giống ở phần đất của họ. Điều thứ hai là ở đảo nầy có rất nhiều mỏ ra đi um, phát ra nhiều làn sóng thu hút tất cả mọi loại kim khí. Người hỏa tinh khó mà đến đây được vì họ không dùng gỗ để làm thuyền tàu hay phi cơ, mà toàn là chất kim khí.

Tin Tin ngắt lời :

— Tôi đã hiểu tại sao Con Vịt không bay được khi gần đến bờ, nó rơi xuống biển ngay. Nhưng ông Sa Minh vẫn còn muốn hỏi nữa. Những lời giải thích của ông Kig làm họ say mê đến không chú ý đến tiếng động bên ngoài. Ông Sa Minh nói :

— Xin ông cho chúng tôi biết làm sao ông đến được đảo này... và làm sao chúng tôi rời được đảo nầy ?

Tin Tin không để cho ông Kig trả lời, hỏi xen vào.

— Còn người man rợ ? Ông hãy chỉ cho chúng tôi xem.

Ông Kig mỉm cười, đến mở rộng một cửa sổ bảo :

— Xem kìa, người man rợ kìa !

Bốn người chạy lại cửa sổ, đều ngạc nhiên ngoài trước nhà, một đoàn người thật đông già trẻ, đàn ông đàn bà đủ cả, họ y như những người trong nhà họ đang ở. Cảnh đó y như là cảnh xã hội của chúng ta cách đây một trăm năm. Thấy bốn người ngạc nhiên, ông Kig bật cười :

— Không có gì lạ cả. Các ông đừng quên Hỏa Tinh có trước Địa Cầu rất lâu, gọi họ là man rợ chỉ vì họ tiến bộ sau dân Hỏa Tinh kia một trăm thế kỷ thôi. Tóm lại dân ở đây sống như tổ tiên ta ngày xưa và tiến rất chậm như vậy đủ cho họ hạnh phúc rồi. Nhưng cho phép tôi nói với họ để họ được an lòng.

Trong lúc ông Kig nói với đám đông, Tin Tin nói ý cậu :

— Nếu tôi bị bắt buộc sống luôn ở Hỏa Tinh nầy thì tôi chọn nơi đây làm chỗ ngụ.

Ông Kig lại mời họ đi viếng đảo. Thật là

đúng ý bốn người. Họ đi bằng xe có ngựa kéo nhiều cảnh lạ lùng đối với họ Ông Kig quả là uy thế ở đảo, khắp nơi ông đều được kính nể, Tin Tin thì hết dám gọi dân đảo bằng man rợ nữa. Trong lúc đi dạo, ông Sa Minh nói cho ông Kig lý do nào bắt buộc họ phải đến đảo để ẩn thân.

Ông nói :

— Trong lúc chúng tôi ở đây thì dân Hỏa Tinh kia đang chuẩn bị tấn công địa cầu. Nếu không có cuộc nổi loạn mà họ phải đàn áp thì họ đã lên đường chinh chiến rồi. Chúng ta không thể ngăn được sao ?

Tinh Tin giận dữ la lên :

— Chúng ta không làm gì được cả.

Ông Kig nói : « Tôi hiểu tình cảnh của các ông ». Ri Nốp nhún vai bảo :

— Ý ông Sa Minh hay đấy, nhưng khó thực hiện được. Ông không nhận ra là chúng ta bị lưu đày ở cho tới chết à ? A ! Cái ngày mà tôi được đặt chân lại lên chiếc Bô Lít khốc hại kia, tôi muốn bẻ gãy tôi một giò cho yên chuyện.

Tin Tin :

— Không ai cản ông làm việc đó đâu, ông Ri Nốp.

— Dĩ nhiên là anh sẽ biết tôi nói đúng.

— Tôi biết mà! Vì ông đây đến đảo được thì ông cũng giúp chúng ta rời đảo được, phải không, thưa ông Kig?

Ông Kig nghiêng đầu đáp: « Phải! » làm cho Tin Tin vui mừng khôn siết và Ri Nốp xụ mặt.

Chẳng bao lâu họ đến bờ biển, không phải bờ biển mà họ đã lội vào, bờ biển nầy có cây cối xanh tươi. Mọi người chú ý nhìn một cái nhà sàn cất trên nước. Ông Kig xuống xe. Mọi người xuống theo, cô Kata vẫn mang mặt nạ ngồi gần Tin Tin cũng được đỡ xuống. Họ vào nhà ấy và ngạc nhiên thấy đong đưa trên mặt nước, một chiếc thuyền to lớn, không buồm, không ống khói, hình dáng thon thon.

Trọn phần võ trên có mui phẳng, hai bên có nhiều cửa sổ tròn.

— Đây là chiếc tàu mà tôi đã dùng để đến đây, tôi luôn luôn săn sóc giữ gìn để lúc nào muốn đi cũng được.

Tàu nầy chạy bằng điện lấy trong không khí các máy móc trong tàu bằng chất không hoàn toàn bằng kim loại nên không bị sức hút của lằn sóng bao quanh đảo do chất ra đi um phát ra. Tàu nầy

tôi dành cho các ông xử dụng.

Mấy bàn tay đều đưa ra để cám ơn ông Kig. Ông Sa Minh hỏi :

— Nhưng làm sao chúng tôi trả nó về cho ông ?

— Tôi không cần nó nữa, tôi định ở lại đảo suốt đời. Và tôi rất lo ngại không biết các ông làm cách nào chống lại các nhà bác học Điện Tử Nghiệm và hủy bỏ dự định xâm lăng của họ được.

Tin Tin nói :

— Xin ông đừng lo cho chúng tôi. Tôi đã có ý kiến. Lập tức Sa Minh, Tân Mỹ và Ri Nốp hỏi ngay :

— Ý kiến gì ?

Tin Tin không đáp, chỉ mỉm cười, tỏ ra rất tin tưởng nơi ý của anh. Cậu nói với ông Kig :

— Xin ông chỉ dẫn cách điều khiển con tàu này.

Họ vào tàu, cửa tàu đóng kín lại. Họ thấy tàu khá rộng rất tiện nghi. Ánh sáng ban ngày do cửa sổ dọi vào. Phòng máy và lái ở phía trước. Không đầy năm phút Tin Tin đã hiểu rành cách lái tàu. Ông Kig hỏi :

— Chừng nào các ông đi ?

— Đi ngay bây giờ !

— Thời tiết không tốt, sắp có bão đấy.

— Chà ! chúng tôi cứ đi rất sợ mất thì giờ. Vả lại cô Kata có lẽ cũng mong gặp lại cha cô. Kata đã mến Tin Tin và các bạn cậu nên cô lắc đầu, tỏ ra không đồng ý.

Phút từ giã bắt đầu. Trong lúc ông Kig tỏ ra hối tiếc không lưu lại được bốn người địa cầu thì Tin Tin vào trong nhà sàn lục soát tìm gặp nhiều vật dụng mà cậu mang xuống tàu phòng cho cuộc vượt biển nầy.

Cậu lấy mấy cuộn dây, một cái móc dài nhiều đồ hộp và một mỏ neo bằng sắt. Xong rồi, mọi người từ biệt lần cuối con người quí báu kia đã tận tình giúp họ.

Cửa tàu đóng lại, Tin Tin ngồi vào ghế lái, ấn một bàn đạp tàu bắt đầu tách bến với tiếng động cơ ù ù êm dịu. Tàu ra khơi, ông Sa Minh ngồi bên cạnh Tin Tin lãnh phần bẻ lái cho tàu thẳng tiến về phía lục địa.

Sau một giờ thì bầu trời tối sầm, lại bão tố bắt đầu nổi lên, tàu lắc dữ dội. Nhưng đối với bọn người can đảm nầy thì có thấm vào đâu.

Lướt phong ba, tàu đến gần lục địa, bờ đá cao vòi vọi đã hiện ra trước mắt. Không khí đã bắt đầu ngột ngạt khó thở rồi. Trái lại Kata mở mặt nạ ra, tỏ ra khoan khoái. Tin Tin nói :

— Chúng ta đừng quên là phải đến Điện Tử Nghiệm tìm lấy lại chiếc Bô Lít và ngăn không cho bọn Hỏa tinh tấn công địa cầu.

Cậu bé có vẻ xấc láo đối với Ri Nốp vì ông ta liếc xéo cậu rồi trề môi ra vẻ khinh bỉ. May mà cậu không thấy cử chỉ đó. Cậu reo lên : « Bờ đá thấp dần. Và đàng kia thì bằng phẳng. Chính nơi đó chúng ta đỗ lại để lên bờ.

Ý kiến cậu được mọi người đồng ý, ai cũng nóng lòng tìm lại chiếc Bô Lít, phương tiện duy nhất giúp họ trở về địa cầu.

Tàu trườn lên bãi cát phẳng rồi dừng hẳn. Không một ngọn gió, mọi người cảm thấy khó thở lắm. Trời không tối lắm nhờ có sao và hai mặt trăng trên bầu trời hỏa tinh. Vùng nầy không phải là không có người ở như họ mong — vì họ rất ngại gặp người bắt được, họ đang bị buộc tội kia mà — cách khoảng xa xa có ánh sáng chỉ rõ là có nhà ở rãi rác. Tin Tin bảo :

— Càng tốt, ta cũng cần gặp một người nào

chỉ đường cho ta đến Điện Tử Nghiệm. Vả lại tôi đã thấy đói rồi. Ta cứ nhắm ngay chỗ có ánh sáng gần nhất mà đến. Tin Tin trở lại tàu lấy thức ăn và mấy dụng cụ, cậu lấy cuộn dây quấn chung quanh mình cậu, một thanh sắt phòng khi dùng đến. Cậu nhờ Tân Mỹ bồng giùm Kata vì cô đã tỏ ra mệt. Rồi mọi người bắt đầu lên đường.

Nửa giờ sau, Tin Tin đang đi đầu bỗng dừng lại. Cậu quay lại bảo các bạn : « Coi chừng, có người, có vật gì nhút nhích trong bóng tối kìa ! »

Họ cẩn thận tiến lên. Tin Tin mắt tỏ hơn cả, cậu nói : « Kìa ! Một con vật ! »

Họ đến gần và thấy rõ một con vật lạ lùng : nó to bằng con dê núi, đầu lại hơi giống đầu ngựa. Dưới ánh trăng mờ, mình nó lấp lánh như có vẩy bạc. Bốn chân to, tròn, thẳng băng như không có khớp. Ở Hỏa Tinh thì có vật lạ nên mọi người không cho là dị thường. Tin Tin đến gần đưa tay ra gọi : « Nhỏ ! Nhỏ ! Bé ơi ! ».

Con « bé », vụt quay lại rồi kêu lên một tiếng lạ lùng, vụt phóng bừa vào mình Tin Tin với sức hăng say như con bò rừng lao đầu vào kẻ địch. Cậu nhảy vừa kịp tránh cặp sừng nhọn của nó.

Tin Tin tránh liên tiếp mấy lần. Con vật nầy nhảy lẹ nhưng xoay trở hơi chậm và luôn luôn phóng theo đường thẳng. Cậu cho rằng con vật húc mãi thì phải mệt, nhưng cậu lầm, nó không có vẻ gì mệt mà cậu thì đã thấy đuối sức rồi. Cậu thấy cần chấm dứt cuộc xung đột ngay. Cậu đã từng thấy các người chăn bò, quăng dây bắt bò, cậu đã tập thử và cũng khá khéo tay. Đã đến lúc dùng sợi dây mà cậu đem theo. Cậu vừa chạy quanh vừa tháo dây ra, thắt thòng lọng sẵn sàng Con vật vẫn rượt cậu. Cậu tránh qua, liệng vòng dây ra, hụt ! Cậu lại liệng nữa. Lần nầy may mắn vòng tròng qua đầu, đến cổ con vật, cố kéo dây siết lại. Cậu nắm chặt dây, bị con vật lôi té, kéo đi mấy thước. Tân Mỹ thấy vậy, vội đề Kata xuống đất, cầm thanh sắt mà ông lấy dưới tàu lên, chạy đến, rán hết sức đập mạnh vào đầu con vật. Đầu nó cứng quá ! Không hề hấn gì cả. Nó liền quay lại tấn công Tân Mỹ. Nhưng viên ký giả nhất định chống cự, ông lại giáng xuống một đòn nữa, lần nầy làm con vật đứng im. Hai người không đề mất một giây nào cả, nhào tới hiệp lực trói gô con vật lại. Sự nhận xét đầu tiên của họ là lớp vầy của nó lạnh ngắt. Con dê nầy thuộc loài có máu lạnh . . .

Nhưng họ lại vô cùng sửng sốt khi nhìn kỹ

thì ra con vật bằng máy, hoàn toàn bằng kim khí... như người máy, thay vì làm giống hình người, nó được làm giống hình thú vật. Con vật máy nầy chắc thật, phải đập bằng thanh sắt đến nhát thứ hai mới chế ngự được nó. Tin Tin thở hồn hền: « Rõ là một cuộc đi săn tốt đẹp! Bọn Hỏa Tinh chế ra thật đủ trò chơi! Chà, ta làm thế nầy thì chủ của con vật sẽ ra hỏi ta cho mà xem!

Thật vậy, cậu vừa nói dứt thì có tiếng động nhẹ cách không xa chỗ họ đứng. Họ nhìn vào bóng tối. Tin Tin la lên: « Một người Hỏa Tinh! » vì cậu vừa nhận ra dáng của y. Cậu chạy lại thì y đã vụt chạy đi. Tin Tin rượt theo, đến trước căn nhà có ánh sáng thì cậu phải dừng lại vì y đã vào nhà đóng ập cửa lại. Các bạn cậu đến, làm sao nói chuyện với chủ nhà? Thế là ông Sa Minh có ý nhờ Kata đứng ra thương thuyết. Tiếng nói của Kata thật là hiệu nghiệm vì cô vừa nói cô là ai và các bạn cô không hề có ác ý đối với chủ nhà thì cửa đã từ từ mở ra, Kata và bốn người bước vào.

Họ không thấy chủ nhà là người họ vừa đuổi theo đâu cả, chỉ thấy một người máy đang đứng trong phòng dựa vào tường, tay buông thỏng. Nhìn kỹ thấy ánh sáng không từ trần nhà tuông xuống mà

là từ dưới nền nhà rọi lên. Trong phòng có mấy cái ghế và một cái bàn thấp rất rộng đầy giấy tờ bên cạnh những dụng cụ như trong một phòng thí nghiệm. Tin Tin quay lại nói đùa với ông Sa Minh :

— Tôi thấy chúng ta đang vào nhà một đồng nghiệp của ông đấy ! Nhưng ông ta biến đâu mất rồi ? Cửa sổ vẫn đóng, còn cửa cái thì chúng ta có thấy ai ra vào đâu.

Cậu lại trước một người máy, bảo :

— Hãy chỉ đường mà chủ mầy đi trốn cho ta. Người máy đở tay lên thật nhẹ nhưng buông xuống ngay. Tin Tin định lập lại câu hỏi thì mọi người sững sốt ra, vì cậu bỗng phá lên cười ròn rã.

Khi cậu bớt cười, cậu mới nói được :

— Ô ! A Đôn ! A Đôn thân mến của tôi ! Tôi nhận ra rồi ! Chú mầy chỉ chỗ núp của chủ nhà nầy cho ta.

Người máy vẫn đứng im. Tin Tin vỗ trán cậu :

— A ! tôi nhớ lại rồi. A Đôn chỉ tuân lệnh ngược lại. Vậy, chú mầy đừng chỉ cho ta chỗ ẩn của chủ. Hiệu quả ngay. Người máy đưa tay lên chỉ thẳng vào góc phòng đối diện mọi người quay

lại, không thấy gì cả... Nhưng chú ý nhìn kỹ thì thấy có một đám khói hơi vàng, khói ấy như đặc lại, rồi một hình người hiện rõ dần... đó là người hỏa tinh với cái đầu to tướng, đám khói mất hẳn. Người nầy có vẻ vô cùng sợ hãi. Kata liền nói cho ông yên lòng, bảo những người địa cầu nầy không hề có ác ý làm hại ông. Ông ta mới bớt run và cố mỉm cười. Phải một phút sau, các bạn ta mới hết kinh ngạc. Tin Tin nói nhỏ với ông Sa Minh : « Ông hỏi đi ? » Sa Minh liền cất tiếng :

— Như Kata đã nói, chúng tôi hoàn toàn hiền lành. Chúng tôi không hề làm cho người máy nổi loạn như các người ở đây đổ lỗi cho chúng tôi. Chúng tôi chỉ là bốn người địa cầu lạc lỏng đến Hỏa Tinh nầy và. . . Xin ông cho biết ông là ai ?

— Tôi là người tìm tòi, là một bác học.

— Nhà nầy của ông ?

— Phải.

— Chắc ông đang tìm những phát minh mới !

— Dĩ nhiên.

— Ông đã tìm ra cách làm cho mình trở nên vô hình.

— Phải.

Thế rồi cả hai nói chuyện về khoa học một cách tương đắc. Tin Tin sốt ruột hỏi:

— Chúng tôi còn cách xa Điện Tử Nghiệm lắm không ?

— Cách ba trăm cây số theo đường chim bay.

— Chà xa quá! Ở vùng nầy có nhiều con đề mà chúng tôi vừa gặp không ?

— Không, đó là con duy nhất tôi chế ra để giữ nhà.

— Rất tiếc là chúng tôi đã làm hư nó.

— Không sao tôi sẽ sửa chữa lại.

— Vùng nầy là vùng gì ?

— Đây là vùng kỹ nghệ, sản xuất mọi thứ.

— Có sản xuất xe đạp không ?

— Xe đạp ?

— Ông không biết là ? Ô! Đáng tiếc quá!

Ri Nốp và Tân Mỹ biết ý cậu bé định đến Điện Tử Nghiệm nên vội nói:

— Để mai sẽ hỏi việc ấy. Bây giờ chúng ta không thể đi ngay được vì mệt quá rồi, lại đói nữa. Tin Tin muốn đi ngay nhưng thấy Ka ta có

vẻ mệt nên cậu thương hại đành gác ý định lại :

— Vâng chúng tôi cần nghỉ, cần ăn. Vậy ông có cho chúng tôi ở tạm đêm nay không ?

Ông Hỏa Tinh gật đầu và bảo A Đôn :

— Các ông nầy không đói nên không cần cho họ ăn Tức thì người máy đến đem cái hộp đặt ở dưới bàn rồi trở lại đưa ra mấy viên tròn đủ màu. Tin Tin thấy mà phát ngán, cậu nói :

— Ông không có cái gì để ăn sao, như thịt hay khoai.

— Rất tiếc là tôi không có thứ ấy. A ! hôm qua trận bão có làm tung lên bờ biển chúng tôi mấy vật này, để tôi đem ra xem các ông có ăn được không.

Đoạn ông đi vào trong đem ra « mấy vật » đó để trên bàn. Tin Tin biết ngay :

— Trái bồ đào !

Mấy trái nầy đã ngâm lâu trong nước biển trước khi bị văng lên bãi cát. Ông Sa Minh :

— Chúng ta không có gì để đập trái nầy.

Tin Tin : « Có, chờ một tí ! »

Cậu móc túi lấy ra cái đòn bẩy nhỏ hình cong đem ra đập trái bồ đào. Ông Sa Minh ăn ngon lành, dù bồ đào bị mặn. Tin Tin tiếp tục đập những trái khác cho các bạn ăn. Ông Hỏa Tinh nhìn Tin Tin hỏi :

— Anh lấy cái đó ở đâu thế ?

Tin Tin bối rối, cậu nghĩ tốt hơn làm giả vờ không biết : « Tôi cũng không biết ! Không nhớ nữa ! »

— Tôi biết, đó là cái đòn « trái ngược »

— Trái ngược !

— Phải, nó là một bộ phận chánh của người máy, lắp nó vào thì người máy cử động bình thường, nếu thiếu nó thì người máy làm ngược lại các lệnh truyền.

Bây giờ Tin Tin mới hiểu ra, cậu ráp sót cho A Đôn nên nó mới như thế.

Ăn xong, mọi người đều đi ngủ để lấy sức.

6

MỌI NGƯỜI ĐÃ NGỦ, CHỈ CÓ TIN TIN còn thao thức. Cậu thấy người hỏa tinh kia lấy dụng cụ, cái đèn rồi tắt ánh sáng trong nhà, đoạn nhẹ nhàng đi ra ngoài. Tin Tin nhỏm dậy theo sau..

Ông Sa Minh, Tân Mỹ và Ri Nốp ngủ được một lúc thì bị Tin Tin trở vào gọi dậy :

— Dậy mau ! Ta đi thôi.

Tin Tin nói trong bóng tối với người máy A Đôn : « Chú mầy đừng bật ánh sáng lên ! » Tức thì gian phòng sáng rực lên. Trong lúc các bạn còn dụi mắt, Tin Tin giải thích cho họ biết là cậu vừa giúp ông hỏa tinh chủ nhà sửa chữa con dê máy kia, ông cám ơn cậu nên mới cho cậu biết một điều bí mật « Sau khi phá nát đài T. S. F là nơi trú ẩn của giáo sư Bơ Ru, khắp hành tinh được

ban hành lệnh ứng chiến. Đoàn người máy đã trở lại ngoan ngoãn bình thường, Hội đồng Trí Óc đã họp nhiều lần, đồng ý tạo ra những chiến xa để dùng khi cần, nhất là bàn về việc Kata mất tích. Họ định dùng toàn chiến xa để canh gác Điện Tử Nghiệm, trung tâm chánh yếu của hành tinh nầy. Các nhà bác học làm việc ngày đêm để hoàn thành trong nhóm nầy có ông chủ nhà nầy. Các chiến xa nầy có năng lực làm thành tro bụi những đài T. S. F và tàn phá những hành tinh khác. Đêm nay chiến xa đã hoàn thành và lên đường về Điện Tử Nghiệm, có đến mấy trăm chiếc.

Tin Tin vừa nói đến đó thì bị Ri Nốp hỏi giọng khinh khỉnh:

— Anh muốn chúng ta làm gì với những cái thứ ấy. Tôi mong anh không xen vào việc của bọn người Hỏa Tinh nữa.

— Chính ông lầm rồi! Tôi còn ở đây thì việc ở đây đều được tôi chú ý đến. Thôi ta lên đường!

Ông Sa Minh:

— Nhưng anh chưa nói hết câu chuyện nầy với việc ra đi của chúng ta?

— Ông sẽ biết. Tôi không muốn nói nữa! Vì

cái mồm thối tha kia hay xen vào quá!

« Cái mồm thối tha » ấy là Ri Nốp. Ông ta định cãi lại thì ông Sa Minh can ngăn. Mọi người đành theo lời Tin Tin một cách mù quáng Tin Tin đến gần A Đôn nói một cách cảm động:

— Từ biệt A Đôn, có lẽ chúng ta không bao giờ gặp nhau nữa, nhưng ta không quên A Đôn đâu, chúng ta sẽ nhắc đến A Đôn mãi khi về đến Địa cầu. » Cậu quay lại bảo các bạn: « Ta lên đường »!

Ra khỏi nhà thì đã thấy ông Hỏa tinh chủ nhà cùng Kata đang chờ họ. Ông chủ dẫn đầu, cả bọn theo sau, trong đêm tối đầy ánh sao. Họ đi trên mặt đất bằng phẳng hơi lên dốc. Cả bọn nhận ra họ đi dọc theo bờ biển, thẳng đến vùng kỹ nghệ. Sau nửa giờ, ông Sa Minh bảo: « Tôi không đủ sức đi đến tận nơi đó! » Tin Tin bảo: « Cố gắng lên! A! tôi quên » Cậu móc túi lấy ra mấy viên thuốc đưa cho các bạn:

— Chính ông chủ nhà cho tôi lúc nãy, thuốc nầy có hiệu lực tặng sức khỏe lên.

Thật vậy, sau khi nuốt mấy viên thuốc ai cũng cảm thấy sức lực dồi dào hơn, họ không còn mệt nhọc nữa cho đến lúc đến gần thành phố

vang tiếng máy chạy ầm ầm với nhiều tia lửa bắn lên tung tóe. Nhưng họ không vào thành họ đi lệch qua bên phải, sau nửa giờ đi tiếp theo thì đến một dãy nhà rộng mênh mông hằng mẫu đất. Ông ra dấu bảo mọi người dừng lại, đoạn đi khuất vào trong.

Một lúc sau ông trở lại bảo: « Mọi việc đều yên, các ông hãy theo tôi. »

Qua khỏi cửa thì họ thấy ngay đó là một loại nhà xe mênh mông to rộng có thể chứa cả một đạo binh. Trước mặt họ một cảnh tượng vĩ đại hiện ra: hằng trăm chiến xa sắp hàng ngay ngắn. Chiến xa khổng lồ, kỳ hình dị tướng như những con vật mà ông Sa Minh và Tin Tin đã gặp trên nguyệt cầu (1) người ta tưởng tượng đó là những con ốc hương... thứ ốc hương cao hai mươi lăm thước, phía trước có mang một mũi nhọn và một vành bán nguyệt tua tủa những răng nhọn hoắc. Tin Tin bảo: « Lúc nãy tôi đã bảo các chiến xa nầy sẽ đi về Điện Tử Nghiệm. Đây! Các ông thấy chưa? »

Ông chủ nhà:

— Phải, đây là loại chiến xa tối tân nhất,

---

(1) *Xem quyền « lạc trong không gian ».*

Không gì thắng được nó nổi, không gì cản được bước tiến của nó. Tôi biết các ông định bí mật lên về Điện Tử Nghiệm nên có giúp các ông vào xe nầy để mà về. Không nên để mất phút nào cả, mời các ông nhanh lên.

Ba người, trừ Tin Tin, định phản đối nhưng Tin Tin đã giục giã : « Nhanh lên ! Kẻo muộn ». Họ đến chiếc gần nhất, phần trên có nắp dỡ ra như thiết giáp xa của ta hiện nay. Phần trước có mũi nhọn, có lẽ dùng để phá những cửa thành. Ông chủ nhà mở cửa xe mời mọi người vào ngay, ông giải thích là ông là người có uy tính nên đã làm cho đám người canh gác đi ra xa một lúc, chúng sắp trở lại.

Từng người một chui vào, luôn cả Kata nữa.

Ri Nốp vẫn không yên tâm bảo :

— Khi người lái vào trong xe thì thấy chúng ta ngay.

Ông chủ nhà bảo :

— Không, chỗ lái cách hẳn phòng nầy dùng chứa binh sĩ. Vào phòng lái có cửa riêng. Từ đây cho đến Điện Tử Nghiệm thì các ông không lo gì cả. Nhưng đến đó rồi thì . . .

Tin Tin nói tiếp :

— Chúng tôi sẽ lo liệu lấy.

Ông chủ nhà chúc họ may mắn và đóng cửa lại.

Năm phút sau, cái nhà xe khổng lồ rộn rịp hẳn lên. Nhiều người đầu to đi đến, có cả người máy nữa . . .

Bỗng chiếc xe chứa bọn người đi lén kia chuyển động. Tiếng sắt khua lên nghe điếc tai. Vì trong phòng họ ngồi tối om, nên họ liền ngồi ngay những cửa sổ tròn để nhìn ra ngoài mà không sợ bị lộ.

Họ thấy từng chiến xa chạy ra cửa theo thứ tự trước một đám đông đứng chứng kiến cảnh thật là oai hùng. Trước mỗi chiến xa có hai ánh đèn rọi sáng trưng. Các chiến xa bằng thép, sáng rực lên dưới ánh đèn. Tin Tin bảo : « Thế là chúng ta khởi hành ! » Cậu dán mắt vào cửa kính say mê nhìn cảnh tượng ấy. Bỗng ông Sa Minh bảo : « Ở trong nầy ngộp quá ! » Tin Tin liền nói : « Sếp chờ một tí ». Cậu liền mò mẫm, leo lên một cái thang, đến cái nắp, cậu mở được cái chốt gài, đỡ cái nắp lên không khí ùa vào

làm mọi người khoan khoái. Tin Tin vẫn đứng trên thang, cậu lại thò đầu luôn ra ngoài để xem cho rõ cảnh chiến xa diễn hành. Ông Sa Minh bảo : « Xuống đi Tin Tin, kẻo bị lộ tẩy ! » Tin Tin buộc lòng phải vâng theo. Ri Nốp hỏi :

— Nầy, anh kia, anh làm sao để chúng ta ra khỏi xe mà không bị lộ ?

— Bằng cách đi ngang qua đèn rọi.

— Đừng nói đùa. Tôi hỏi anh sẽ làm sao cho chúng ta không bị bắt gặp. Họ đang thù mình đấy, nhất là đã bắt cóc Ka ta.

— Chúng ta mong về Điện Tử Nghiệm thì được về đấy. Còn Ka ta thì ta sẽ trả lại cho họ, có gì mà lo. Ta lại được xe chở giúp; khỏi tốn tiền, còn đòi gì nữa !

Sự tin tưởng của Tin Tin làm mọi người vững lòng. Các chiến xa vẫn tiến đều. Ngày đã rựng sáng. Bốn mươi lăm phút sau, mặt trời lên cao, ở chân trời đã lố dạng những bức tường cao vòi vọi. Tin Tin nhận ra : « Điện Tử Nghiệm ! » Từ lúc ấy cả bọn đều cảm thấy run lên vì họ biết đoàn xe đến nơi sẽ được chào đón trọng thể. Hàng ngàn người từ khắp nơi đổ xô đến nhìn đoàn chiến xa đi qua. Khi vào đến Điện Tử Nghiệm, cả thành

phố đều tựu lại để xem những chiến xa khổng lồ kia. Các xe đều vào đậu trong vòng rào đã dành sẵn. Các xe được lái một cách dễ dàng và sắp hàng rất ngay ngắn. Kế đó, trên mỗi xe bước xuống hai người lái. Họ đi diễn hành qua các người có chức sắc trong chánh phủ, Kata nhận thấy có cha cô trong đám người đó. Nhưng cô gái không tỏ vẻ vui mừng, cô đến gần hỏi nhỏ Tin Tin :

— Lúc nãy anh nói thật phải không ? Anh sắp bỏ rơi tôi ?

— Không đâu cô Kata nhỏ bé của tôi ! Chúng tôi còn cần đến cô !

Bây giờ bọn bốn người chỉ còn chờ dịp thuận tiện để trốn thoát.

Làm cách nào ? Các xe đều được canh phòng ngày đêm. Tin Tin và các bạn cậu phải chọn một trong hai điều : hoặc ở trong xe cho đến khi chết đói, chết khát, hoặc ra nộp mình cho kẻ thù. Cả mấy khuôn mặt đều lộ nét lo âu. Chỉ một người mỉm cười thôi. Đó là Tin Tin. Xem các người lái chiến xa diễn hành xong, Tin Tin kéo Ka ta đến gần cậu rồi kề tai nói nhỏ một lúc lâu. Khi cậu dứt lời, cô bé gật đầu tỏ ra hiểu biết. Cậu dẫn cô đến cái nắp mở chốt,

đở lên cho Kata chui ra ngoài. Cậu bảo các bạn :

— Cô bé dễ thương đáo để. Cô hiểu ý tôi lắm, cô đến bảo mấy tên canh gát bảo họ đi báo tin cho cha cô hay là cô đã trở về... Dĩ nhiên là chúng biết cô và vâng lời ngay. Nhưng còn nhiều tên nữa, cô lãnh phần làm cho họ đi xa bằng cách sai bảo đủ việc.

Tin Tin đặt hết hy vọng vào Kata. Nhưng dân chúng hiếu kỳ cứ đổ xô đến xem các chiến xa, hết tốp nầy đến toán khác, làm cho bốn người không có dịp nào ra khỏi xe được. Còn Kata đâu, không thấy trở lại. Dường như cô quên họ rồi Tin Tin lầm bầm : « Hỏng mất ! Hỏng mất ! » Đây là lần thứ nhất cậu cảm thấy ngã lòng. Thì giờ chậm chạp trôi qua. Bốn người vừa đói vừa khát, không còn sức nói chuyện nữa. Ngày nầy mới dài làm sao ! Thế rồi đêm đến. Các tên canh gác lại đến chỗ của chúng. Kata vẫn mất dạng. Đêm đến cũng không giúp gì cho bốn người cả. Trời đã tối đen, Tin Tin bảo : « Ta nên ngủ một tí cho lại sức ».

Ba người kia mệt quá rồi nên nghe theo lời cậu. Cậu bảo người ta ngủ, thế mà cậu vẫn thức. Thấy các bạn thiếp đi. Cậu nhẹ nhàng đi lại chỗ

cái nắp xe. Cậu lẩm bẩm : « Nếu hay được, họ sẽ cản ta ngay ! ». Thế rồi cậu chui ra ngoài. Cậu đứng im ngay. Tiếng chân của các lính canh vang trong sân rộng. Nếu cậu ra ngoài bóng của chiến xa thì bị lộ ngay vì có một cái đài gần đấy gắn một giàn đèn rọi sáng cả sân. Làm sao ? Tin Tin chưa dám rời chỗ núp, bỗng ngọn đèn pha kia tắt phụt. Cậu chưa biết phải đi về phía nào, dù sao cậu cũng chưa rành hết chỗ của Điện Tử Nghiệm, trong lúc ấy các lính canh tỏ ra xôn xao, hỏi nhau vì sao lại bị cảnh tối tăm ấy. Tin Tin có cảm giác như ai đến gần cậu. Cậu nắm chặt tay lại, sẵn sàng . . . Nhưng một tiếng nói dịu dàng cất lên nho nhỏ : Đi, đi nhanh theo tôi, chính tôi tắt đèn đấy, nhưng họ lại bật lên bây giờ ». Đó là Kata, cậu nhận ra tiếng cô ngay. « Các bạn anh đâu ? »

— Còn ở trong xe.

— Đi gọi họ, nhanh lên.

Tin Tin chỉ mất mấy giây đã vào trong xe đánh thức các bạn dậy. Họ tuân theo cậu một cách ngoan ngoãn. Cả bọn lom khom theo sau Kata. Trong đêm tối, để khỏi lạc nhau : Tin Tin nắm mấy ngón tay khẳng khiu của Kata, Sa Minh nắm

tay kia của cậu, Tân Mỹ nắm vạt áo Sa Minh, còn Ri Nốp đi sau chót, nắm chặt tay Tân Mỹ. Họ âm thầm đi trong bóng tối, không biết Kata dẫn họ đến chỗ nào. Và lúc đến nơi, họ thấy họ vào một phòng rộng, có bàn bày sẵn thức ăn của người Hỏa Tinh! Phòng không có cửa sổ, chỉ có một cửa ra vào thôi. Ba người đói quá không chờ mời đến hai lần, vồ ngay lấy viên thuốc các ống nước đục ấy. Khi ăn xong, họ ngạc nhiên không thấy Kata và Tin Tin đâu cả. Tân Mỹ chạy đến cửa để mở ra thì thấy cửa đã bị khóa chặt. Ông quay lại bảo : « Cũng không có gì thay đổi chúng ta vẫn bị nhốt. »

Ri Nốp càu nhàu :

— Tin Tin bỏ rơi chúng ta để thoát thân một mình. Ông Sa Minh nói ngay :

— Ông muốn nghĩ sao cũng được, nhưng đừng nói ra; ông Ri Nốp ạ. Tin Tin không bao giờ như thế.

Ri Nốp chua chát nói :

— Rồi ông sẽ thấy chừng cửa nầy mở ra thì sẽ có bọn đao phủ thủ đến bắt chúng ta đem xử tội.

Những lời nói tuyệt vọng kia rơi trong sự im lặng không ai dám lên tiếng nữa vì sợ phòng nầy

có đặt máy chuyền âm thanh ra ngoài. Một giờ trôi qua. Bỗng nghe có tiếng chân bên ngoài rồi cửa từ từ mở ra để cho.... một người máy đi vào cửa đóng lại. Người máy từ từ bước đến gần.... Cả ba người kia lùi dần đến sát tường. Ông Sa Minh và Tân Mỹ còn cố giữ bình tĩnh, chỉ Ri Nốp là có vẻ sợ hãi vô cùng, mặt ông ta tái xanh, mặt ông càng xanh khi người máy đưa bàn tay khổng lồ lên định đập xuống đầu ông ta. Ông Sa Minh hốt hoảng :

— Hãy tha cho hắn !

Bỗng họ ngạc nhiên cùng tột vì người máy kia phát ra tiếng cười ròn rã rồi bảo :

— Thật là đúng lúc ta tính sổ với nhau, phải không ông Ri Nốp ? Nhưng ở trong cái vỏ này, tôi không lấy cuốn sổ tay ra được nên để dịp khác vậy....

Ai nói thế... có ai khác hơn là Tin Tin ! Cả ba người bây giờ mới thở được.

— Sao, tôi giả dạng có giống không ? Tôi đã có ý này lâu rồi nhờ Kata mà tôi thực hành được.

Ngay lúc ấy đã có tiếng động bên ngoài. Tin Tin bảo :

— Tôi phải đi ngay đây.

Không để cho các bạn kịp hỏi, cậu chạy vụt ra ngoài. Cửa đóng lại ngay. Kata đang chờ, bảo:

— Đi nhanh lên !

— Đi đâu ?

— Suỵt ! Người máy không biết nói, nhớ nhé !

Kata dẫn Tin Tin đi trong một nhà đầy các hành lang ngang dọc, nhiều thang máy lên xuống không ngừng. Họ qua nhiều phòng có một số đông người đang bàn cãi. Họ không chú ý gì đến Kata và người máy theo hầu. Việc nầy không lạ vì cha cô tìm lại được cô thì mừng quá, liền cho cô bốn người máy mới tinh để theo làm vệ sĩ cho cô. Cô liền nãy ra ý kiến. Cô dẫn Tin Tin đến phòng riêng, ra lịnh cho ba người máy kia ra ngoài, còn để lại một, ra lịnh cho người máy này đứng yên để cho Tin Tin tháo lớp vỏ ngoài rồi lấp lại chui vào bên trong.

Cô dẫn Tin Tin vào một gian phòng rộng thênh thang, đó là nơi cha cô làm việc. Phía ngoài sát tường có bốn người máy đang sắp hàng đứng đấy. Cô ra lịnh cho một người :

— Mầy, hãy trở về chỗ cũ trước khi đến đây.

Người máy xoay mình đi ngay.

Cô bảo người máy Tin Tin :

— Mi đến thế vào chỗ đó.

Tin Tin vâng lời. Thật là đúng lúc, cửa phòng vụt mở, có tiếng oai nghi vang lên :

— Chúng bây vào đây.

Ba người máy thật liền vâng theo. Tin Tin cũng cố bắt chước lấy dáng điệu nặng nề mà vào.

— Dừng lại !

Cả bốn người máy đứng im. May mà không còn lịnh gì khác cả. Cha của Ka ta đang họp Hội Đồng Trí Óc. Tin Tin lắng tai nghe không bỏ sót một lời. Cậu rất mừng khi hay là mười hai phi thuyền họ tạo ra không thể xuống địa cầu được, vì thế cuộc xâm lăng phải đình lại. Nhưng, họ sẽ dùng chiếc Bô Lít để xuống thăm địa cầu trước. Cuộc họp chấm dứt, mọi người rút lui.

Cha của Kata liền dùng điện thoại nói chuyện với một nhân vật nào đó :

— Phải sẵn sàng tất cả. Đây là bí mật quân sự : dùng chiếc Bô Lít ấy để tấn công Địa cầu. Tôi đã chọn bốn nhà bác học cầm đầu cuộc

viễn chinh này. Tất cả đều đã chuẩn bị. Bô Lít đang ở trong pháo đài đề sẵn sàng vọt đi khi có lệnh.

Tin Tin bây giờ tin chắc là chiếc Bô Lít ở tại Điện Tử Nghiệm. Nói xong, nhà độc tài, tức là cha Kata, lúi húi viết gì vào các mảnh giấy trông như bằng bạc. Đoạn ông ngẩng lên ra lệnh cho ba người máy kia, đem giấy đi. Chắc là lệnh mới nữa.

Ông ta lại cúi xuống viết. Chừng xong, ngẩn lên, ông bảo người máy còn lại sau chót, là Tin Tin đội lớp, bảo :

— Đến đây !

Tin Tin có làm ra vẻ dáng đi nặng nề, chỗ cậu đứng chỉ cách bàn viết của nhà độc tài độ sáu mét. Nhưng cậu đang bối rối vì nghe tin trên, cậu vụng về, mất thăng bằng, trợt té nằm dài, buột mồm la lên : « Chu choa ! »

Nguy rồi ! Cậu nặng nề đứng dậy, thấy cha Kata trợn mắt kinh ngạc nhìn cậu :

— Mầy biết nói à ?

Cậu lấp bấp :

— Vâng... vâng... như ông thấy... tôi nói ! Cậu nhanh trí, muốn cứu vãn tình thế, nói tiếp luôn :

— Các ông làm ra tôi muốn dành cho ông một sự ngạc nhiên thích thú...

Nhà độc tài nghiêm khắc bảo :

— Phải gọi ta là « ngài ».

— Vâng, ngài.

Nhà độc tài như nghi ngờ sự thật đến gần Tin Tin hỏi :

— Nói đi, nói nữa đi !

— Thưa ngài muốn tôi nói gì ?

— Nói gì cũng được ! Ta thích nghe mầy nói, ý nghĩa không cần thiết.

Tin Tin liền liều lĩnh nói ngay :

— Thưa ngài, tôi xin nói sự thật : Ngài định chiếm chiếc Bô Lít để xâm lăng địa cầu là điều tham lam không tốt. Còn nữa, bốn người địa cầu kia không hề có phạm lỗi trong việc người máy nổi loạn, thế mà ngài kết án, đó là điều bất công. Nếu là người tốt, biết phục thiện thì nên ân xá cho họ. Nhưng kìa, ngài đã tỏ ra bất bình à ? Mặc kệ ngài, tôi nói sự thật, thế thôi !

Câu sau chót chính là hậu quả của sự nhịn nhục, sự ngoan ngoãn mà cậu ép lòng chịu đựng

đến mức độ không chịu được nữa.

Nhưng nhà độc tài đã xem người máy nầy như là quĩ dữ, ông cẩn thận núp sau bàn viết của ông, ông cần thắng nó ngay. Chừng Tin Tin hiểu ra thì đã muộn. Ông ta đã nói mấy câu vào cái máy sau khi ấn một cái nút trong một số nút gắn ở cạnh bàn. Tin Tin nhủ thầm : « Hỏng rồi ! » chỉ mấy giây, cửa phòng xịt mở một người máy hiện ra, tay cầm một cái đèn.

Từ trong đèn phát ra một luồng ánh sáng xanh lè, không một kim loại nào chịu nỗi sức nóng nầy. Vỏ thép sẽ thủng, lửa sẽ vào đến trong. Tin Tin hiểu lắm ! Mặt nhà độc tài hết vẻ sợ, mắt ông ta sáng lên một cách đáng ghê rợn.

Tin Tin muốn dùng phút chót của đời mình giết phức cho xong nhà độc tài tai hại kia, nhưng ông ta lại là cha của Kata, cậu không nỡ.

Cha Kata liền ra lệnh cho người máy cầm đèn.

— Đóng cửa lại !

Tin Tin vẫn can đảm trong phút cuối cùng:

— Thằng nầy không như A Đôn Nó sẽ đốt ta.

Nhà độc tài lại ra lệnh :

— Tiến lên, đưa ngọn đèn ngay vào tên khốn kiếp nầy đã dám vô lễ với ta.

Người máy từ từ tiến tới. Nó nặng hơn đồng loại nó, nó lê đi từng bước một. Nó làm cho nhà độc tài sốt ruột la lên :

— Nhanh lên ! Nhanh lên !

Còn ba bước nữa thì ngọn đèn sẽ đốt cháy Tin Tin ! Cậu muốn tuột bỏ lớp vỏ để chạy, nhưng nào phải dễ, ít ra cũng năm phút mới gỡ xong Thấy chết đến nơi, cậu thấy không thể tỏ ra hèn nhát được, cậu ưỡn ngực bảo :

— Nầy, đốt đi, mầy chờ gì nữa ? Ta thích sức nóng lắm ! Cứ việc đốt !

Cậu nhắm mắt lại chờ ngọn lửa xiên qua người cậu.

Nhưng chờ mãi không thấy nóng, tai cậu lại nghe gọi rõ ràng : Tin Tin ! Tin Tin ! Cậu mở mắt ra, tưởng nằm mơ, cậu muốn véo lấy tay cậu xem thức hay ngủ. Bây giờ tiếng nói lại vang lên rõ ràng :

— Tin Tin ! Tin Tin ! Tôi đây mà ! Đừng sợ gì cả ! Hãy nhận ra tôi !

Cậu vụt hiểu ra, không sao ngăn được tiếng la kinh ngạc :

— Ông Sa Minh ! Chính ông Sa Minh làm người máy như tôi ! A !

Cậu phá lên cười dòn dã. Cậu rất muốn biết tại sao ông Sa Minh lại giả làm người máy được nhưng đây là lúc không thể chần chờ, mất thì giờ. Còn người ghê gớm phải giải quyết kia Ông ta đang sửng sốt vì người máy thứ hai cũng biết nói luôn. Nhưng ông bình tĩnh lại ngay. Tin Tin không rời mắt nhìn ông, thấy ông bước đến gần cái bàn thì cậu hiểu ông sắp ra lịnh.

Nhanh như chớp, cậu chồm tới giật lấy cái đèn trên tay ông Sa Minh, chĩa ngay vào cha của Kata :

— Không được la ! không được cử động ! Nếu không tôi đốt ông.

Thật là tình thế đảo ngược Nhà độc tài tưởng đâu đã đến ngày mãn kiếp rồi. Tin Tin vẫn không quên dự định của cậu trong lúc mừng lật ngược thế cờ. Cậu dồn nhà độc tài vào một góc phòng bằng cách chĩa cái đèn ra. Cậu bảo :

— Ông Sa Minh lại đây thế tôi, cầm lấy đèn

nầy, nếu ông ấy cử động thì soi ngay vào người ông ta.

Nhà bác học nặng nề đi lại thế cậu vì áo giáp nầy đối với ông hơi nặng.

Tin Tin đưa đèn cho ông Sa Minh xong thì liền ngồi vào bàn bảo :

— Bây giờ tôi là nhà độc tài đây.

7

TIN TIN ĐÃ THẤY CÁCH NHẬN NÚT ĐIỆN để liên lạc với bên ngoài rồi khi cậu xem nhà độc tài truyền lệnh. Cậu liền làm ngay theo cử chỉ của ông ta. Ngoài các tài ứng biến, Tin Tin còn có tài bắt chước tiếng nói. Cậu sửa giọng giống hệt tiếng cha của Kata :

— Đây là Thống Đốc Điện Tử Nghiệm . . . đúng hơn là Ngài Độc Tài của Hỏa Tinh.

Dường như là có nhiều tiếng nói từ xa đáp lại một lượt :

— Vâng, chúng tôi xin nghe, ông Thống Đốc.

Tin Tin liền sửa ngay :

— Phải gọi tôi là Ngài !

Nhiều tiếng từ xa đáp lại:

— Xin vâng, thưa ngài Thống Đốc.

Tin Tin hài lòng, cậu biết khắp Hỏa Tinh đang sẵn sàng tuân theo lệnh cậu. Cậu nói một cách chững chạc:

— Đây là lệnh mới mà mọi người phải tuân theo: Các ông hãy ghi nhớ điều nầy: mọi vi phạm lệnh sau đây sẽ bị nghiêm trị. Một sự bất công nặng nề đã thi hành đối với bốn người địa cầu. Vậy để sửa sai ta phong cho họ làm bộ trưởng các bộ sẽ chỉ định sau để đền bù các thiệt hại mà họ đã gánh chịu vì họ không có liên quan gì đến cuộc nổi loạn của người máy. Họ phải được nể trọng. Họ có toàn quyền đi trong thành phố khoa học nầy và sẽ thu hồi lại chiếc phi thuyền của họ.

Kế đó là: Ta đang bận việc. Phải để ta được yên tỉnh cho đến sáng mai trong văn phòng ta. Không ai được vào quấy rầy dù với bất cứ lý do nào cả! Hiểu chứ?

Nhiều tiếng từ xa vọng lại:

— Thưa Ngài, vâng ạ!

Tin Tin cúp máy liên lạc cậu cười bảo:

— Xong rồi. Ta còn thì giờ để lo liệu cho

đến sáng mai. Nhưng ở trong cái vỏ nầy ngộp quá ! Phải ra mới được.

Thế rồi lớp vỏ thép kia được bàn tay nhanh nhẹn tháo gỡ ra. Cậu bảo :

— Ông cứ chĩa đèn cho ông kia đứng yên, để tôi lột vỏ giùm ông.

Vừa nói cậu gỡ giúp nhà bác học cái vỏ thép nặng nề kia. Ông Sa Minh hỏi :

— Việc ta sẽ đến đâu ?

— Tốt đẹp lắm rồi ! Ông không nghe tôi truyền lệnh à ?

— Có.. Có... Nhưng ta làm gì cái....

— Trái dừa khô nầy hả ?

Tin Tin vừa nói vừa chỉ cha Kata.

— Đáng lẽ ta xử ông nầy, dạy ông nầy một bài học về nhân đạo, nhưng làm thế cô Ka ta sẽ buồn. Tốt hơn nên nhốt ông ta vào một nơi. Đây không có cái hộp nào cả. Không có cái tủ nào cả, hay ta trói tay lại ?

— Đâu có dây !

— Tôi có cái khăn đây, lấy dây cột quần ông vào thì được ngay. (Quần tây của các

người già ngày xưa có hai sợi dây may dính vào lưng quần phía sau choàng qua vai, gài ở lưng quần phía trước mặt).

Nghe Tin Tin đề nghị, ông Sa Minh trợn mắt:

— Lấy dây đó à ? Rồi làm sao tôi giữ quần cho khỏi tuột được ?

Tin Tin bật cười :

— Ờ nhỉ ! phải đấy ! A ! tôi có ý kiến. Ông cứ giữ cho « quan Thống Đốc » đứng yên trong góc đó, chờ tôi làm cho ông ta một cái nhà tù.

Cậu liền đến cái bàn nặng nề kia, dùng sức đẩy đến gần góc phòng. Rồi đem hết sức bình sinh ra dựng cái bàn lên cho nằm trên bề cạnh, hai đầu bàn ngang sát vào hai vách tường, nhốt ông Thống Đốc ở góc tường ngay chính giữa. Bàn bị lật đè trên cái nút làm hư máy cả. Đó cũng là dụng ý của Tin Tin. Cậu không muốn cho nhà độc tài dùng đến máy điện thoại hay máy gì cả, cậu phá hư hết những gì gắn trên tường, trên cạnh bàn. Cậu còn cẩn thận mang tất cả các ghế hay thứ gì có trong phòng đến tấn vào cái bàn cho thật vững. Dù ông Thống Đốc có sức mạnh hơn cậu cũng không mong xô ngã được cái bàn ra.

Xong rồi cậu ngạo nghễ bảo nhà độc tài :

— Ông chịu khó ở đây đến sáng mai thì có người đến đem ông ra Tôi khuyên ông nên hiền hậu hơn. Tôi rất vui mừng từ biệt ông và mong không bao giờ gặp ông nữa.

Một lúc sau, hai người mở cửa đi ra. Họ qua mấy phòng ngoài, có gặp nhiều nhà bác học thân cận của cha Kata. Nhưng lệnh đã ban hành, họ nhìn hai người với vẻ kính nề.

Vừa tìm đường trở lại chỗ cũ, Tin Tin vừa hỏi tới tấp ông Sa Minh vì sao lại được mang lớp người máy. Nhà bác học cho biết. Tin Tin đi một lúc thì Kata trở lại, đề nghị một người trong bộ ba còn lại mang lớp người máy Ri Nốp nhất định không chịu, Tân Mỹ thì do dự, chỉ ông Sa Minh là sẵn lòng vì ông muốn đi xem cho biết khắp Điện Tử Nghiệm Ông nói :

— Tôi bắt chước anh với ý định thong thả đi tìm chiếc Bô Lít của chúng ta. Nhưng vừa đi được một lúc thì gặp một sĩ quan nhét vào tay tôi cái đèn rồi bảo tôi theo y. Thế là tôi vào phòng gặp được anh...

Tin Tin cười nói :

— Và làm cho tôi phải một phen hết vía.

Còn Kata đâu ?

— Tôi cũng không biết.

Hai người đến trước cửa cái nhà lúc nãy, mở cửa gọi hai người bạn, cho họ hay mọi việc rồi bảo họ theo ra đi ngay.

— Ta đi đâu đây ?

Tin Tin : « Tìm chiếc Bô Lít. »

Từ đấy, bốn người tự do đi trong thành phố rộng thênh thang nầy. Ai thấy họ cũng có vẻ kính nể. Lịnh đã ban hành mà lị ! Tin Tin nói : « Tìm làm gì cho thất công. Chúng ta bây giờ là bộ trưởng. Ta có quyền kia mà ! »

Rồi cậu gọi một người hỏa tinh vừa đi ngang qua :

— Ê ! Người kia ! Hãy dẫn chúng tôi đến chỗ để chiếc Bô Lít ! Anh phải vâng lệnh truyền của ngài Thống Đốc, anh biết không ?

Người kia vâng lời, dẫn họ đi. Họ tưởng đây là bị gạt vì đi xa quá ! Mãi cho đến lúc y dẫn họ vào một vòng rào lộ thiên mà họ chưa hề đến lần nào. Vừa qua cửa, họ thấy ngay một cái pháo đài bằng kim khí giống như cái chỗ để chiếc Bô Lít hồi còn ở địa cầu. Họ reo lên vui mừng. Bên trong chắc chắn là chiếc Bô Lít rồi.

Ông Sa Minh nắm chặt tay Tin Tin, cậu bé nhảy nhót vui mừng.

Có bốn người máy đứng canh gát gần pháo đài. Khi Tin Tin chạy đến, định vào bên trong thì bốn người máy đứng hàng ngang ngăn lại. Tin Tin bảo gì chúng cũng trơ, vẫn giữ y lệnh cũ. Người Hỏa Tinh dẫn đường biết cách bảo chúng đi dang ra xa Tin Tin chạy vụt vào, reo lên một tiếng vui mừng vì thấy chiếc Bô Lít đang đứng trên mấy cái chân bằng kim khí. Chiếc phi thuyền sẵn sàng để vọt đi, các ống hơi đã gài cần rồi chỉ chờ giờ là ấn xuống.

Có điều sơ sót là làn sóng điện mạnh để điều khiển phi thuyền một khi vượt khỏi sức hút của hành tinh là chưa chuẩn bị.

Ông Sa Minh bước theo Tin Tin vào phi thuyền, cho đó là điều thiếu sót vô cùng nguy hại.

Ông Sa Minh không nói gì thêm, đi ngay lên thang để lên phòng quan sát.

Tân Mỹ và Ri Nốp hơi có vẻ nhút nhát khi bước vào phi thuyền. Tân Mỹ theo ông Sa Minh lên tầng trên. Ri Nốp gieo mình x ống ghế bảo nhanh :

— Đi mau, phải đi ngay !

— Đi à! Nói thì dễ, nhưng phải xem lại các máy móc chứ.

Cậu liền xem ngay lại cái máy ở phòng lái. Nhưng vừa xong, bỗng cậu la lên một tiếng như quên một vật gì, vội vàng lên thang, leo lên tầng nhì. Ở đây cậu thấy ông Sa Minh đang ngồi vào bàn làm việc, cậu bỏ đi luôn lên tầng thứ ba. Cậu thấy Tân Mỹ đang ngồi nốc một chai sâm banh. Cậu cũng không chú ý. Cậu tìm gì? Khi cậu reo lên vui mừng:

— Ồ! nó còn sống, con An, con Yên của tôi. Cậu vuốt ve xong hai con chim rồi trở xuống gặp ông Sa Minh. Ông bảo:

— Anh biết tôi tìm được gì không?

— Cái gì?

— Nếu tôi tính đúng thì chúng ta trở lại địa cầu được. Chúng ta có thể đi trước sáng mai, và phải đúng vào lúc 6 giờ 7 phút 31 giây, không được xê xích.

— Tại sao lại thế?

— Vì phải tính sức đẩy của làn sóng và người Hỏa Tinh không hiểu được sự bí mật của Lan Điền, một khi chiếc Bô Lít vượt khỏi sức hút là lao đi đường thẳng không làm sao lái về hướng

khác được. Nếu lạc vì không đúng giờ, giờ tính từ Hỏa Tinh đến Địa Cầu, phi thuyền sẽ đi bất tận, chúng ta sẽ hết lương thực và chết đói.

Tin Tin nghe nói, cậu nhăn mặt. Trời còn khuya. Tân Mỹ và Ri Nốp liền lên giường ngủ. Trời sáng dần. Họ thức dậy tựu lại phòng lái, chờ từng phút. Thỉnh thoảng Tin Tin nhìn ra cửa sổ để biết chắc không có gì lạ xảy ra. Tin Tin nói :

— Tôi thấy ân hận vì ra đi mà không từ giả Kata. Cô bé dễ thương quá ! Không biết cô ta ở đâu mà biệt dạng thế !

Nhiều giờ qua. Người ta biết giờ trọng đại sắp đến, Tin Tin ra nhìn ở cửa sổ :

— Sao đã nhạt rồi ! Chân trời đã ửng sáng !

Rồi cậu cảm động nói tiếp :

— Đây là giờ phút quan trọng !

Mười lăm phút sau, kim đồng hồ chỉ 6 giờ. Ông Sa Minh, trưởng đoàn, cắt đặt bổn phận cho từng người.

Tin Tin giữ phận sự ở phòng lái. Cậu sẽ ấn cần phát điện cho hơi ga tống ra khi nghe lịnh của nhà bác học Ri Nốp canh chừng máy điều hòa không khí trong phi thuyền.

Đến lúc ông Sa Minh nói :

— Còn bảy phút và 12 giây nữa.

Thì Tân Mỹ đã thức dậy, chạy từ tầng giữa xuống phòng la to :

— Đi ngay ! Hỏng cả rồi !

Bị hỏi tới tấp, ông không biết làm sao trả lời, ông gọi cả ba người lên phòng quan sát vì ở đây mới có cửa sổ ở hai bên hông phi thuyền. Tin Tin đến trước nhất. Cậu nhìn qua cửa sổ :

Sân bây giờ không còn vắng lặng nữa, đã tràn ngập người Hỏa Tinh và người máy. Đi đầu là cha của Kata, nhà độc tài của hành tinh nầy. Sự hiện diện của ông ta là một điều đáng lo sợ thật.

Vừa nhìn thấy, Tin Tin hiểu ngay là viên Thống Đốc Điện Tử Nghiệm và phần đông người Hỏa Tinh đang giận dữ. Tin Tin bảo :

— Họ giải thoát cho ông ta sớm quá ! Các người nầy muốn ngăn cản không cho chúng ta đi. Xem kìa họ bao vây chúng ta.

Ông Sa Minh đến gần cửa sổ :

— Tôi có cảm giác là họ muốn chụp ảnh phi thuyền chúng ta.

— Không đâu! Ông không nhớ gì à? Những cái hộp nhỏ mà ông tưởng là máy ảnh treo trên ngực họ là những cái máy giống như của giáo sư Bơ Ru... Máy phát làn sóng điện hai màu... sóng điện giết người và tàn phá tất cả.

— Ô! đúng rồi!

— Tân Mỹ nói đúng! Phải đi ngay.

Ông Sa Minh thở dài:

— Không thể được! Một cuộc khởi hành sớm hơn giờ đã tính toán thì chúng ta sẽ bị đi lệch một bên địa cầu, không đáp xuống được và đi vào nơi vô tận.

— Đàng nào cũng chết, ta cứ liều. Nhưng trước khi liều, thì ta cố gắng kéo dài thời gian bằng cách làm chúng hoảng hốt.

Ý kiến của Tin Tin đã được Tân Mỹ và Ri Nốp hiểu ngay. Hai người chạy vụt lên tầng thứ ba, nơi phòng máy và có các tủ dụng cụ, thoắt cái đã trở xuống mang theo cây liên thinh có chân.

Tin Tin hiệp cùng hai người đặt chân và gắn súng lên ngay giữa phòng, nơi đã dự trù sẵn. Tin Tin bảo ông Sa Minh:

— Ông hãy mở một cửa sổ đi... Hễ họ tỏ

ý muốn xử dụng mấy cái hộp kia thì . . . ta bắn tưới ra.

Ông Sa Minh vâng lời, mở một cửa sổ tròn. Họng súng liên thanh chĩa thẳng vào đám người hỏa tinh đáng ghét kia. Tin Tin quên bẳng là ông Sa Minh là người chỉ huy, vậy mà cậu ra lịnh cho ông ta : Cậu ở lại để bắn. Còn ba người kia thì xuống phòng lái vì nhất định không để trật giờ khởi hành.

Mọi người nghe theo. Cậu thanh niên ở lại một mình trong phòng quan sát, sẵn sàng nổ súng Nhưng cậu hy vọng cậu sẽ khỏi dùng đến khí giới và đám người Hỏa Tinh kia cứ tiếp tục hỏi ý kiến nhau cho đến giờ phi thuyền vọt đi.

Bên ngoài, theo lệnh truyền của viên Thống Đốc, một người máy tiến đến gần chân pháo đài bao quanh mặt đáy của phi thuyền và gõ cửa.

Tin Tin thấy vậy nhủ thầm :

— Lại muốn thương thuyết gì đây! Cứ gõ cửa đi, chú mầy ạ! Trong lúc đó giờ khắc qua mau, lúc khởi hành gần kề hơn.

Không phải chỉ một mình cậu nghe tiếng gõ vào cửa, cả ba người kia cũng nghe nữa và họ cho là người ta đang phá cửa phi thuyền. Vì thế trong lúc tiếng động ở ngoài cửa lập lại thì Ri Nốp chạy lên tầng nhì, thò đầu lên gọi :

— Bắn đi! Bắn đi chứ! Chúng ta còn phải chờ ba phút nữa. Đừng để họ phá cửa mà vào bắt ta.

Cậu bé sắp vâng lời. Nhưng cậu chưa kịp cho nổ súng thì thấy trong hàng ngũ dân Hỏa tinh xôn xao kinh ngạc.

Việc gì đã xảy ra?

Tin Tin muốn biết rõ, cậu bỏ cây súng, chạy ra cửa sổ, cậu nhìn . . . và hiểu cả!

Giữa chiếc Bô Lít và đám người Hỏa tinh hung hăng kia, một dáng người bé nhỏ hiện ra. . . đó là Kata.

Cô bé dường như từ trong phi thuyền chui ra. Cậu hiểu ngay là cô đã chọn chỗ núp là cái hầm đào sâu dưới đất, bên trên có đặt chân sắt chịu đựng bề mặt đáy của phi thuyền. Vì chiếc Bô Lít khi vọt đi thì tống hơi ga rất mạnh vào hầm phía dưới.

Tại sao cô bé lại chọn chỗ ấy mà ẩn núp. Cậu lại đoán, có lẽ cô bé cho là bọn cậu sẽ bỏ rơi cô mà ra đi nên cô định đeo theo đáy phi thuyền. Cậu không khỏi rùn mình nghĩ đến hậu quả khốc liệt kia nếu cô điên cuồng làm thế. Cậu thầm cám ơn đấng thiêng liêng xuôi khiến cho cô bé ra khỏi

chỗ ấy trước khi bị hơi ga tống ra xé nát thân thể cô. Bây giờ cậu đang xúc động, thấy tình bạn của Kata đối với cậu thật là sâu đậm. Cô đang van xin cha cô tha thứ cho bọn người Địa Cầu. Nếu không thì cô sẽ là người đầu tiên hứng chịu tia sáng giết người kia.

Viên Thống Đốc bất chấp lời van xin kia à ? Tiếng gọi tình phụ tử không lấn áp nỗi sự căm hờn của ông đối với chàng thanh niên kia sao ?

Ở Địa Cầu, kết quả của một cuộc cản ngăn như thế thì có hiệu nghiệp ngay. Không một người cha nào hy sinh con mình cho thỏa lòng tức giận cả. Nhưng trên Hỏa Tinh thì khác, Kata sắp hy sinh mạng sống của cô cho những người mà cô cảm mến.

Tin Tin thấy nóng bừng cả mặt mày. Cậu không thể bỏ cho Kata hy sinh như thế. Cậu chạy lại cây liên thinh, kề vào, liều, liều tất cả... cậu sắp bắn... Những cảnh vừa rồi giúp cho giờ khắc qua dần, đủ cho kim đồng hồ chỉ đúng 6 giờ 37 phút 12 giây...

Trước khi Tin Tin kịp lãy cò thì tai cậu như bị xé ra vì một tiếng nổ kinh hồn cùng lúc cậu ngã nằm dài trên sàn phòng...

Cậu bị chạm mạnh đến sững sờ một lúc mới hoàn hồn. Cậu nhận thấy Ri Nốp chạy tuông lên, đóng nhanh cửa sổ lại. Tai cậu nghe tiếng rít dài của chiếc Bô Lít tung mình lên khoảng không gian.

Cậu rên rĩ :

— Vĩnh biệt Hỏa Tinh ! Vĩnh biệt Kata !

— HẾT —

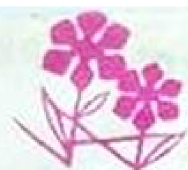
★ *Đoàn phi hành gia bất đắc dĩ này có về được địa cầu không ?*

★ *Hay là còn lạc vào một hành tinh bí hiểm nào khác ?*

★ *Mời quí bạn đón xem Quái vật tám đầu ở Kim Tinh.*

Giấy phép số 5408 BTT/PHNT ngày 30-11 1971

GIÁ 70$

BÉ MAI XUẤT TRẬN

ĐÔI MẮT
CỦA CHỊ TRANG

LẠC TRONG
Không gian

mắt biếc

THÀNH-PHỐ

TRƯỜNG LỚP CŨ